

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΣ

Συνιστώμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχήν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἀθηρασίας καὶ ἐπὶ τοῦ Οἰκουμένου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ετησία . . . ὁρ. 8,—
 Ἐξάμηνος . . . > 4,50
 Τριμηνιος . . . > 2,50

Ἐξωτερικοῦ :
 Ετησία φρ. ἠρ. 10,—
 Ἐξάμηνος > > 5,50
 Τριμηνιος > > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λελ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. ἠρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῆνται ἐκαστον λελ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐυρυπύλου ἀρ. 28, παρὰ τὸ Βασιλειον.

Περίοδος Β'. — Τέμος 14ος

Ἐν Ἀθήναις, 11 Αὐγούστου 1907

Ἔτος 29ον. — Ἀριθ. 37

ΤΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΟΥ ΤΡΑΝΣΒΑΛΑ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑΠΟ PAUL ROLAND)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' . (Συνέχεια)

Ὁ νεαρὸς Βρετόνος, εἰς ἐκείνην τὴν περιόδιον, ἠδυνήθη ν' ἀντιληφθῆ πόσον μεγάλην ἐξουσίαν εἶχεν ὁ Ἰανὸς ἐπὶ τοῦ λαοῦ του. Τὸ δωδεκαετές αὐτὸ ἀγόρι ἦτο προικισμένον με εὐγένειαν ἤθους καὶ παραστήματος, διὰ τὴν ὁποῖαν ὑπερφηανεύοντο οἱ ὑπῆκοοί του· τὸν ἐλογάζοντες ὡς ὄν διαφορετικὰ πλάσμα καὶ ὄχι ὅπως αὐτοί, αἱ δὲ καρδιαί των ἦσαν ὑποδουλωμέναι εἰς τὴν ἀπλότητα αὐτοῦ τοῦ ἰσχυροῦ βασιλέως, ποῦ ἐπιανε τὴν οὐμίαν καταδεικνύματα με τὸν ἑνα καὶ με τὸν ἄλλον, ἐρωτοῦσε κ' ἐμάνθανε καθενὸς τὰς ἀνάγκας, χωρὶς διόλου νὰ ἐκπίπτη ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς τάξεώς του.

Ἐπεροῦσεν ἀπὸ τοὺς δρόμους κ' ἐστάκετο διὰ νὰ θωπεύσῃ τὰ παιδάκια, ὑποσχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς αἰτήσεις ὅσαι τῶ ἐφαίνοντο βάσιμοι, ὅλα δὲ αὐτὰ με τὴν ὑπὸν προσηνείαν, ὥστε θὰ εἴλκε τὴν δημοτικότητα καὶ εἰς λαὸν ὄχι τόσο ἀγαθὸν καὶ εὐκόλον ὅσον οἱ Βανυαῖοι.

Ἀντιθέτως πρὸς τὰς ἄλλας ἀφρικανικὰς φυλάς, τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰαννοῦ δὲν ἦτο ἀπλήρ συνάθροις ἀνθρώπων κυβερνωμένων ἀπὸ ἑνα ἀρχηγόν, οἱ ὁποῖοι ζοῦν, χωρὶς νὰ φροντίζουν διὰ τὴν αὔριον, ἀπὸ τὸ προϊόν τοῦ κυνηγίου ἢ τῶν ἀρπαγῶν ποῦ κάμνουν εἰς βάρους τῶν γειτόνων των, καὶ εἶνε πρὸ παντὸς πολεμισταί, μὴ ὄν σφαιρούμενοι ἄλλο πρὸ μάχας καὶ νίκας. Ὁχι, — εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Ἰαννοῦ, ἐκαλλιεργετο ἡ εἰρήνη, χάρις δὲ εἰς τὴν σωφροσύνη των αὐτῶν, ἡ ἐσωτερικὴ κατάστασις τοῦ κράτους εἶχεν ἐξυψωθῆ εἰς βαθμὸν τελειότητος ἀγνωστον καὶ εἰς ἐκείνας ἀκόμη τὰς ἰθαγενεῖς φυλάς, ὅπου οἱ ξένοι εἶχαν ἐγκαταστήσῃ τὴν ἀστυνομίαν των καὶ τοὺς κανονισμοὺς των.

Ἐπεροῦσεν ἀπὸ τοὺς δρόμους κ' ἐστάκετο διὰ νὰ θωπεύσῃ τὰ παιδάκια, ὑποσχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς αἰτήσεις ὅσαι τῶ ἐφαίνοντο βάσιμοι, ὅλα δὲ αὐτὰ με τὴν ὑπὸν προσηνείαν, ὥστε θὰ εἴλκε τὴν δημοτικότητα καὶ εἰς λαὸν ὄχι τόσο ἀγαθὸν καὶ εὐκόλον ὅσον οἱ Βανυαῖοι.

Ἐπεροῦσεν ἀπὸ τοὺς δρόμους κ' ἐστάκετο διὰ νὰ θωπεύσῃ τὰ παιδάκια, ὑποσχόμενος νὰ ἐκτελέσῃ τὰς αἰτήσεις ὅσαι τῶ ἐφαίνοντο βάσιμοι, ὅλα δὲ αὐτὰ με τὴν ὑπὸν προσηνείαν, ὥστε θὰ εἴλκε τὴν δημοτικότητα καὶ εἰς λαὸν ὄχι τόσο ἀγαθὸν καὶ εὐκόλον ὅσον οἱ Βανυαῖοι.

Εἰρήνης — ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὁρέων μετὰ τὴν Παλλάδα, Γλυφικοντάλαν, Καρόταν ὑπὸ Πέτρον. Κίτρινον Ντόμινο καὶ Ζίβαν — ἡ Χρυσόπτερος Ἐλίσις μετὰ τὸν Ἀζαρον, Ἀθήνην. Ἀριελ, Διακριθεῖσαν Ἀρσακεία καὶ Βαρελάκι — ἡ Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς μετὰ τὴν Φαντασίαν, Γλυφικὴν Ἀμμουδιὰν καὶ Παληοφωγιωτισίαν — ὁ Κουροπάτιν μετὰ τὸ Βαρελάκι, Ἀγγελον τῆς Εἰρήνης, Ταπεινὸν Ἰον, Ταλαντομένην Ἐλίσιδα καὶ Διαβολάκον — ὁ Ριγολέττος μετὰ τὸν Ἐντυχὲς Παρελθόν, Θέλλαν, Μαργαριταρέιον Δάκρον, Βαρελάκι καὶ Πρωτομαγιάν — ἡ Πατριωτικὴ Πυργοδόποινα μετὰ τὴν Ἀφροῦσαν, Νικηφόρον Οὐρανό, Διαβολάκον, Ἰδεώδη Καλλονῆν καὶ Γλυφικοντάλαν — ἡ Πρωτομαγιά μετὰ τὸν Λευκοκίμαρον Αἰγυλίον, Θέλλαν, Ὁραϊὸν Χαλιβὸν, Βαρελάκι καὶ Αἰλιθ — ἡ Ἑλληνικὴ Δόξα μετὰ τὸν Κίτρινον Ντόμινο καὶ Μεγάλην Ἰδεάν — ἡ Ἐνδοξὸς Ὑδρα μετὰ τὴν Κορῆν τῶν Κυμάτων, Φροῦ-Φροῦ, Ἀφροῦσαν, Μεγάλην Ἰδεάν καὶ Ἀκμιζούσαν Νεοταίαν — ἡ Νυκτερινὴ Ἀὐρα μετὰ τὸν Ἄνθος τῆς Ἰδέας, Ἄνθος τῆς Μαριάς, Ἄνθος τῆς Δόξης, Βασιλισσὴν τῶν Ἀνθῶν καὶ Ἄνθος τῶν Δειμάτων — ὁ Προμηθεὺς μετὰ τὸν Ταπεινὸν Ἰον, Ἀριελ, Σανθὸ Διαβολάκι, Περιστεριὰ τῆς Ἰθάκης καὶ Ἀγῶστο Κορίτσι — τὸ Ἐνωσις ἢ Θάνατος μετὰ τὴν Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Μαύρον τῆς Βενετίας, Ἰσχν τὸν Πελοποννησίαν, Φροῦ-Φροῦ καὶ Ἀθάνατον Ἑλλάδα — τὸ Ὑπὲρ Διαπλάσεως μετὰ τὸν Φροῦ-Φροῦ, τῆς Φράκτις τ' Ἀγριολοῦλου, Σκέτοιο, Ἰσχν τὸν Πελοποννησίαν καὶ «21» — ἡ Χιονομένη Περιστερὰ μετὰ τὴν Ταλαντομένην Ἐλίσιδα, Ἐνδοξὸν Ὑδραν, Ἰωάννην Δάκρον, Δουκίσσαν τῶν Σαλιόνων καὶ Ἰδεώδη Καλλονῆν — ὁ Ἰνδικὸς Λωπὸς μετὰ τὴν Διακριθεῖσαν Ἀρσακεία, «21», Σκέτοιο, Ἀμμητον Γελωτοποιὸν καὶ Βαρελάκι — τὸ Ἀλυτον Αἰνίγμα μετὰ τὸν Ἄγγελον τῆς Νίκης, Ἄγγελον Ἀφροῦσαν, Ἀγγελον τῆς Ἐλπίδος, Ἀγγελον τῆς Ἐλευθερίας καὶ Χάμικω — ἡ Ἰσχν τὸν Πελοποννησίαν μετὰ τὴν Ἀθήνην καὶ Σκέτοιο — ἡ Ἀὐρα τοῦ Πολυγέρον μετὰ τὴν Φιλελεύθερον Μακεδονοπούλαν.

Ἡ Διάπλαισις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : Προμηθεῖα, Ἄθρον τοῦ Πολυγέρον (τὴσιν ζῶσιν καίμιν ἐκεί ὥστε νὰ πεθαίνουσιν ἀπὸ ἡλίαςιν ; φθερόν Ι) Χιονομένην Περιστεράν, (ὄχι δὲν εἶνε) Ἀζαρον, Προσφιλή Ἀνάμνησαν (ἔστειλα) Φιλέλληνα Μακεδόνα (ἔστειλα) περὶ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν νάνα γνώσας τὸν Ὀδηγὸν εἰς τὸ 1ον φύλλον αὐτοῦ τοῦ ἔτους) Συριανῆν Ναυτοπούλαν (μετὰ μέγαλν μου εὐχαρίστησιν θὰ σὲ ἴδω, ἂν ἔλθῃς εὐς ἐδῶ) τώρα ποῦ ἠσύχασες ἀπὸ τὰ τόσα βάραινα, γράφε μου συχνά) Δαφροστοφῆ Σημαίαν (ἔχε ὑπομονήν καὶ ὅλα σιγά-σιγά θὰ γίνουσιν τὸ ποιηματῆκί σου μοῦ ἤρσεν ἀκετά) Ἀρχοντοπούλαν τῶν Λευκῶν Ὁρέων (μὴ μοῦ γράφῃς ἑπάνω εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ Δελταρίου, διότι κοπιᾷς νὰ τὰ διαβάξω) Ἐμπνευσμένην Μουσικὸν (λοιπὸν μὴ ἀναβάλλῃς εἰς τὸ ἕξῃς) γραμματόσημα ξένα ἐξαργυρώνουσι μερικὸι παράφθοι τῆς ὁδοῦ Αἰόλορον κάμῃ ἕνα γῦρο καὶ ῥώτησ) Χιονομένην Ἀμυδαλίαν (ἐλήθησαν, εὐχαρίστησ) Ἰδανικὴν Γλυφικῆν (τόσον ὀλίγα θὰ μοῦ γράφῃς;) Πατριωτικῶσαν Πυργοδόποιαν (ἔστειλα) σὲ συγχάριον διὰ τὸ ἀνδραγαθμῆκί σου Ι) Πίσις-Παιρίς (ἔστειλα) εἶθε νὰ ἐκπληρωθῶν τὰ δειρά σου ἀλλά... σὺν Ἀθηνῶν καὶ χεῖρα κίνει) σὲ συγχάριον διὰ τὴν ἐπίδοσίν σου εἰς τὸ ἀκόντιον Ι) Πρωτομαγιάν (βάραι τὰ δυνατὰ σου, διότι ἐκεῖ δὲν ἔχω κανένα συνδρομητήν) Ἑλληνικὴν Δόξαν (ἔστειλα) γαιρετίσματα ἀπὸ τὸν κ. Παῖδων ποῦ τὸν εἶχες γειτόνα εἰς τὸ Φάληρον) Ζήτην ἢ Ἐλ-

λάς (χαίρω πολὺ ποῦ θὰ σ' ἔχω ἀπὸ τὸν Σεπτέμβριον πὺ κοντά) Ποιητῆκι (ναί, καί-μείνη, φηρόμεθα) ποῖς σὲ πίνει ἐσένα μετὰ τὴν ὄρειαν ἐξοχὴν σου) Μαυροθαλασσίτικο Δελφίκι (ναί, μετὰ ἔν ἡ δύο φύλλα ἡ «Φαντασίαν» θὰ τελειώσῃ, καὶ θὰ τὴν διαδεχθῇ ἄλλο ὄρειον διήγημα) Ἐνδοξὸν Ὑδραν (ἐλήθησαν ἀσφαλῶς τὰ τετράδια καὶ ἐξακολούθει κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον νὰ τὰ στέλλῃς) Ὑπὲρ Διαπλάσεως (ἐντὸς ὀλίγου) Ἰνδικὸν Λωπὸν (πιθάνον νὰ ἐπήγεν εἰς τὰ λουτρά ἄλλὰ δὲν ἔχω εἰδήσεις τοῦ πρὸ παλλοῦ) Ἀφροῦ (οἱ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ δὲν παίρνουσιν βραβεῖον) Ζήτην ἢ Διάπλαισις (ναί, ἀγοῦν κἀποτε ταποτελέεσθαι, ἀλλὰ πάντα βγαίνουσιν) πῶς περῶς εἰς τὸ Λουτράκι; δὲν θὰ ἔλθῃς καὶ ἐδῶ;) Μαργαμένῃ Γαρθέριαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλαβα μετὰ τὴν 31 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

426-430. Μαγικὸν Γράμμα.
 Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι :

Πόρος, μάγος, ἡδύ, γωνία, φρένη.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἢ Διάπλαισις

431. Διπλὴ Ἀκροστιχίς.
 Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ ἡ τρίτη τῆς τρίτης, ἀποτελοῦν πρωτεύουσαν Κράτους τῆς Ἀσίας :

1. Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Εὐρώπης, 2, Γάλλος Τραγικός, 3, Πρωτεύουσα Κράτους τῆς Εὐρώπης.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πρωτομαγιάς

432. Μικτόν.
 ωι - οο - δς - τχ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ἐνωσις ἢ Θάνατος

433. Γρίφος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9 Σεπτεμβρίου [Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἄλλοιὸν δέον νὰ γράψωι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παιδείαν ἐν τῷ Γραφεῖον μας εἰς φακέλλοις. ὄν ἐκαστὸς περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμῆται φρ. 1.]

Νέος Διαγωνισμὸς Ἀσέων.
 [Κατὰ τὰ ἀνωτέρω προκηρυσσέντα, ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ φύλλου ἀρχεταὶ ὁ νέος 104ος Διαγωνισμὸς τῶν Ἀσέων.]

421. Λεξιγράφος.
 Ἐλπίδες, πόθοι κ' ὄνειρα
 Κυριατισμὸι γλυκεῖς :
 — Ὑψὸς τοῦ Νῶε κ' ὄνομα
 Μιὰς χώρας μυθικῆς.

422. Στοιχειόγραφος.
 Ἀν ἐνώσης μίαν νῆσον
 Μ' ἑνα σφύγγον μουσικῆς
 Ἐμπροστά σου θὰ προβάλῃ
 Ὄργανον τῆς ὀπτικής.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Λάτρεδος τοῦ Ὁραίου

423. Αἰνίγμα.

Εἰς Πέρσης στρατηγὸς τὸ ἀσπενικὸν μου,
 Νησίς ἐλληνικὴ τὸ θηλυκὸν μου.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ὑπερφάνου Ἑλληνίδος

424. Πλέγμα τετραγώνων.
 α) * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * 6) * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *
 * * * * *

Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμματόσημα ὅπως ὠπτε νάναγινωσκεταί. Εἰς τὸ α' τετράγωνον : ἄνω, ρῆμα τῶν εἰς μὴ κάτω, νῆσος τοῦ Αἰγαίου· δεξιᾷ, τύραννος· ἀριστερὰ πρὸδοχῆς. Εἰς τὸ β' τετράγωνον : ἄνω, μυθολογικὸν θαλάσσιον ὄν· κάτω, ἰχθῆς· δεξιᾷ, ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς· ἀριστερὰ, ἀρχαία πόλις τῆς Κιλικίας. Εἰς τὸ γ' τετράγωνον : ἄνω, ἐπίθετον· κάτω, μέλος τοῦ σώματος· δεξιᾷ, μέρος τοῦ κορμοῦ· ἀριστερὰ βασιλεὺς τῆς Ἠπειροῦ.

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοπαιδῶς τῆς Νώης

425. Ἀριθμητικὴ διὰ λέξεων.
 Βασιλεὺς τῶν Θηῶν — μεταχθῆ — πρόθεσις + Χώρα τῆς Ἀσίας — οὐσιαστικόν = σύνδεσμος + Νῆσος τῆς Τουρκίας — γράμμα = ἀντωνυμία.
 Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Πορφυρογεννήτου

μ 1 Ὄνομα ἕως ἕως
 επ ΑΘ ἕως γ ἕως

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Ζήτου ἢ Ἑλλάς

ΛΥΣΕΙΣ.
 τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 30.
 346. Ὁμοίως (ω, κί, ἀ, ὅς.) — 319. Σιωπή (σ, ο, πι.) — 350. Ἀψισσα — σάσιστα.

351. ΚΙ Κ Ε Ρ Ω Ν 352. ΑΡΙΣΤΟ-
 ΙΤΑ Λ Ι Α ΦΑΝΗΣ (Ρῆνος,
 Κ Α Σ Ο Σ Ἰαῖος, Σί φ ο ς,
 Ε Λ Ο Σ Τάιναρρον, Ὁτρη-
 Ρ Ι Σ ρή, Φαττανός, νῆσ-
 Ω Α σα, Χαϊόνη.) —
 Ν 353. Ἐνα πῆχυν, μίαν παλάμη, μίαν σπιθικήν καὶ πέντε δακτύλους. — 354-358. Διὰ τοῦ ΥΣ: Τραγίς, Μυθία, Ἀσιας, ἡδύς, λίσος. — 359. Διὰ τοῦ Α': Ἀγαλία, ἄλμα, ἀλφα, Φέρσαλα, καρακίξια, Μαλάγα = ΑΛΛΑΞΚΑ. — 360. Ἀγαπᾷτε ἀλλήλους. — 361. Μὴ φεῦγ' ἐταῖρον ἐν κακοῖσι κείμενον.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὄρος 10 λέξεις, ὀφθαλμὸν καὶ αἱ ὀλιγώτεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 10.]

Α ντολλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια μόνον μετὰ συδρομητῶν «Διαπλάσεως». Ἀπάντησις ἀπρὸς ἀστῆν. — Constantin G. Constantinidès, rue Bettolo, 81, Canée, Crète. (Ζ'—193)

Α ντολλάσσω ἐπιστολικά δελτάρια, καλλονὰς καὶ τοπία. — Marc Paleologo, C% Andrea Geraka, Rue d'Anastassi 25, Alexandrie (Egypte) (Ζ'—194)

Α πείρους εὐχαριστίας, ἀγαπητῆ Βικτωρίτσας, διὰ τὰ συγχρητήρια. — Ἐμπνευσμένη Μουσικὸς, Αἰθεροβόμων Φαντασία. (Ζ'—195)

Π αρακαλῶ Πατριωτικῶσαν Πυργοδόποιαν νὰ μοῖ φανερώσῃ ἀληθεῖς ὄνομα τῆς. — Χρυσόπτερος Ἐλίσις. (Ζ'—196)

Ε Ἑλληνικὴ Προή, τί γίνεσαι; Πῶς τὰ περιγράψῃς στήν ἐξοχή; τὸ κυνηγὶ πῶς πάει... καλὰ; Φιλήσῃ μου τὴν Κάνια. — Ἐλπίς. (Ζ'—197)

Π αῦ αὐτογράφου δελταρίων εὐχαριστῶ θερμῶς τοὺς ἀποστειλαντάς μοι. — Ἐγγονία Λαβύνη. (Ζ'—198)

Ἄνδρες καὶ γυναῖκες εἰργάζοντο, ἕκαστος εἰς ὠρισμένον ἔργον. Ἦσαν δὲ ἐκεῖ κτίσται καὶ σιδηρουργοὶ καὶ κατασκευασταὶ ἵπποσκευῶν διὰ τοὺς ζέβρους. Πολλοὶ ἦσαν ἀπσχολημένοι εἰς τὴν περιποίησιν αὐτῶν τῶν ζέβρων ἄλλοι δὲ, «καλλιτέχναι» αὐτοί, ἐσχεδιάζαν ἑπάνω εἰς τὰ πέτρινα τοιχώματα τῶν σπηλαίων ἢ εἰς τὰ σανιδώματα τῶν καλυθῶν, ἰχνογραφήματα μετὰ κίνησιν ὧραν ἢ πολυχρωμα ζωγραφήματα, τὰ ὅποια παρίσταναν, μετὰ χονδροκαμωμένην ἀφέλειαν ἐκτελέσεως, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀληθινὸν αἰσθημα τῆς κινήσεως, θρησκευτικὰς σκηνάς, μάχας καὶ συμπλέγματα ζῶων... Ὁ Ἰεὼν δὲν ἦτο μετανωμένος ποῦ ἔλασε τὸ κυνήγι τῶν βουβάλων, ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ἐνῶ ἐπέστρεψε τὸ βράδυ ἀπὸ τὴν περιόδειαν. Δὲν τὰ εἶχεν ἰδῆ βέβαια ὅλα, διότι τὸ κράτος τοῦ Ἰαννοῦ ἦτο πᾶρα πολὺ μέγαλο ὥστε νὰ τὸ ἐπισκεφθῇ εἰς διάστημα ὀλίγων ὠρῶν εἶχεν ὅμως διατηρήσῃ ζωντανὴν ἐντύπωσιν ἀπὸ τὸ κράτος ἐκεῖνο καὶ τὴν σὸφν του διοίκησιν, ἀπὸ τὸν ἰθαγενῆ ἐκεῖνον λαόν, τὸν ἡμερωμένον, τὸν καθαρὸν, τὸν εἰρηνικόν, ὅσον δὲν ἐφάνταζετο ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ εἶνε ἄνθρωποι μελαγχόδρομοι... Ὁ ἡλιος ἔγερνε πρὸς τὸν ὀρίζοντα,

ὅταν ὁ Ἰανὸς καὶ ἡ συνοδεία του ἐφθασαν ἐξω ἀπὸ τὴν πρωτεύουσάν.

Ἀπὸ τὴν γῆν ἀνέβαιναν θερμαὶ ἀναθυμιάσεις, μία ἀδίειρατος πνοή ἀνέμου ἐσάλεψε τὰ ἐλαφρὰ δενδράκια τῶν μυρζῶν καὶ τὰ σπαθωτὰ φύλλα τῶν φοινίκων. Ὅλιγα βήματα ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ λοιπὸν ἀπόσπασμα, ὁ Ἰεὼν καὶ ὁ φίλος του συνδιελέγοντο διὰ τὰ γεγονότα τῆς ἡμέρας, ὅταν ἐξαφνα ἀπὸ τὴν παρακειμένην λέξιμην ἀνεπιθύησεν ἑνας σκοτεινὸς ὄγκος καὶ ἦλθε νὰ πέσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου, ὅπου ἐφραξε τὴν διάβασιν εἰς τὰ δύο παῖδια.

Ἦτο ἑνας πελώριος λέων, ἔχων τὸ ἀνάστημα ὄνου ἢ πυκνὴ του χαιτῆ ποῦ ἐσέρνετο εἰς τὸ χῶμα ἔδεικνυε τὴν μεγάλην ἡλικίαν του.

Ἐτρομάξαεν ὁ ζέβρος τοῦ Ἰεὼν καὶ μ' ἐν ἀπότομον τίνιαγμα ἐπέταξε κάτω τὸν ἀνάστημα του, ὁ ὁποῖος ἐπήγῃ κ' ἐπέπεσε πρόυμυτα, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τὸ θηρίον, ποῦ εἶχεν ἐξαπλωθῆ

Ἐσχεδιάζαν ἑπάνω εἰς τὰ πέτρινα τοιχώματα... (Σελ. 289, στ. β')

εἰς τὸν δρόμον, μετὰ τὰ ἐμπροσθινὰ του πόδια τενωμένα ἐμπρὸς, μετὰ τὰ μάτια του μισόκλειστα.

Ἄν καὶ δὲν ἦτο κανένας δεῖλος ὁ μικρὸς Κλοαρέκ, ἰθρὼς ἀγωνίας ἐμοῦσκευσε τὸ σῶμά του, ὅταν εἶδεν ὅτι ἐρέθη στρωμένος κάτω, ἀντιμέτωπος μετὰ τὸν λέοντα, ποῦ ἐκτυποῦσε δεξιᾷ καὶ ἀριστε-

ρᾶ τὴν οὐράν του εἰς τὰ πλευρά του κ' ἐφαίνετο σὰν νὰ ἤθελε νὰ τὸν γοητεύσῃ με τὴν ὀπτικήν ἀκτίνα, ἣ ὁποία ἀνέβρυνε ἀπὸ τὰ μισοκλεισμένα βλέφαρά του.

Ὁ δυστυχεμένος μικρὸς ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῆς Ἀγίας Ἄννας, κ' ἐπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια του. Τί ἄλλο ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ, χωρὶς ἄλλο ὄπλον παρὰ μόνον μίαν κάμαν περασμένην εἰς τὴν ζώνην του, τὴν ὁποίαν ὅμως δὲν ἐτολμοῦσε νὰ πιάσῃ, διότι ἦτο φόβος μήπως, με τὸ πρῶτον κίνημα ὁ λέων ὁρμήσῃ ἐπάνω του; . . .

Καὶ ὁ Ἰανὸς με τοὺς δέκα πολεμιστάς του δὲν ἐννοοῦσαν νὰ παρέμβουν, ἐνῶ μιά τουφεκιά μόνον ἠμποροῦσε νὰ σώσῃ τὸν Ὑβών!

Μὴ ἐννοῶν τίποτε ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐγκυριαίαν τῶν Βανυαίων, ὁ Ὑβὼν εἶδε καὶ ἀποεἶπε δὲν ἔπρεπε νὰ περιμένῃ τὴν σωτηρίαν παρὰ μόνον ἀπὸ τὸν ἑαυτόν του.

Σιγά-σιγά, ἀνεσηκώθη στηριζόμενος εἰς τὰς παλάμας του, καὶ με τὸ δεξιὸν χέρι ἐπροσπάθησε νὰ βγάλλῃ τὴν κάμαν του. Μόλις ἔκαμεν αὐτὴν τὴν κίνησην, τὰ βλέφαρα τοῦ λέοντος ἀπεκάλυψαν ἀργά-ἀργά τὰς χρυσᾶς κόρας τῶν ὀφθαλμῶν του τὸ θηρίον ἐτίναξε τὴν χαίτην του, ἀνεσηκώθη χωρὶς βίαν, κ' ἐβγάλε τὸν βραχῶν καὶ λαρυγγιώδη ἐκείνον βρυχηθμόν, τοῦ ὁποίου τὰ ἠχηρὰ κύματ' ἀντιλαλοῦν τραμαρά εἰς τὰ ἔγκατα τῶν ζωντανῶν πλασματῶν.

Μ' ἐν ἄλλα ὁ λέων ἔφρασε κοντὰ εἰς τὸ ἄγκυρον, ποῦ ἐσύρετο πρὸς τὰ ὀπίσω, πάντοτε προύμυτα ἄλλ' ἀντὶ νὰ ἐπιπέσῃ ἐναντίον ἐκείνης τῆς εὐκόλου λείας, ἀνεκάθησεν εἰς τὰ ὀπίσθιά του, καὶ με ἀνασηκωμένους τοὺς ράθωνας, με τὸ σῶμά του φρίσσον ἀπὸ τὸ ρῆγος τῆς ὀργῆς, ἐπρόβαλε τὸ ἑαυτὸν ἀπὸ τὰ τρομερὰ πόδια του, με τὰ νύχια του προσέχοντα καθ' ὅλον τὸν μῆκος.

Ὁ Ὑβὼν ἔκλεισε τὰ μάτια του ἀπὸ τὴν τρομάραν του, ἐξαπέστειλεν ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδίας του ἑνα ἀποχαιρετισμὸν πρὸς τὸν Γιάγκον Ἀμών, καί, με πνιγμένην φωνήν, ἔκραξε:

— Βοήθεια, Ἰανέ!

Κ' ἐπειτα ἐλιποθύμησε.

Ἀπὸ τὴν ἐναρξιν αὐτῆς τῆς σκηπῆς, ἣ ὁποία δὲν εἶχε διαρκεῖ οὔτε ἐν λεπτόν, ὁ μικρὸς βασιλεὺς ἐστέκετο με τὰ μάτια του τέσσερα. Δὲν εἶχε παρέμβῃ ἀκόμη, διότι ἐστήριξε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν μακροθυμίαν τοῦ θηρίου, τοῦ ἱεροῦ γερο-λέοντος τῆς φυλῆς, ὁ ὁποῖος, κάθε βράδυ, αὐτὴν τὴν ὥραν, ἤρχετο κ' ἔπαιρνε τὴν κασίκαν, ποῦ τοῦ ἐρίπταν οἱ λατρευταὶ του ὡς τροφήν. . .

Καλὰ τρεφόμενος καὶ χωρὶς νὰ κυνηγηθῇ ποτέ, ὁ λέων ἐκείνος οὔτε μίαν φοράν δὲν εἶχεν ἐπιτεθῆ ἐναντίον Βανυαίου!

ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἂν συνέβαινε, ὁ Βανυαῖος θὰ ἐστέκετο νὰ κατασπαρχθῇ μάλλον, παρὰ ν' ἀντιτάξῃ ἀντίστασιν εἰς τὰς φαντασιοπληξίας τοῦ ἱεροῦ του θηρίου.

Ἄλλ' εἶτε ἐπὶ τὴν ἠλεπτήν ὁσφρησίαν τοῦ δισκίου εἰς τὸν Ὑβὼν τὰ γνωρίσματα φυλῆς ποῦ δὲν τοῦ ἤρεσε διόλου, εἶτε ἐπὶ τὴν δύσθυμος ἣ ὑπέφερον ἀπὸ πονόδοτον, τὸ τρομερὸν αὐτὸ νόσημα τῶν μεγάλων σαρκοδόρων, ὁ γέρον βασιλεὺς τοῦ δάσους δὲν ἔκαμε καθέλου φιλόφρονον ὑποδοχὴν εἰς τὸν ἄγνωστον ἐκείνον, ποῦ ἔπρεπε καταμεσῆς τοῦ δρόμου, μύτη με μύτη με αὐτόν.

Ὄταν εἶδε τὸν Ὑβὼν νὰ κρημνίζεται ἀπὸ τὸν ζέθρον του, ὁ Ἰανὸς εἶχε πηδῆσιν ἀμέσως ἀπὸ τὸν ἰδικὸν του, κ' ἐστέκετο ἐτοιμος νὰ βοηθῆσῃ τὸν φίλον του.

Φοβερά πάλῃ συνεκροτήτο εἰς τὴν καρδίαν τοῦ μικροῦ βασιλεῦς. Ἀγαποῦσε τὸν ἀδελφὸν του Ὑβὼν, καὶ τῷ εἶχεν ὀρκισθῆ νὰ τὸν προστατεύῃ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀντήλλασε μαζὶ του τὸν περίφημον ὄρκον. Ἄλλ' ἐγγυριεζεν ἐπίσης ὅτι, ἂν ἔσωζε τὸν Ὑβὼν, ἂν δηλαδὴ ἐσκότωνεν, ἐπλήγωνεν ἣ καὶ ἀπλῶς ἐφόβιζε τὸν λέοντα, τὸ ἱερὸν ζῶον, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἡ ἰδικὴ του ἐξουσία ἦτο τίποτε, τὸ ὁποῖον, μ' ὅλην τὴν φωτισμένην διάνοιαν του ποῦ δὲν παραδέχετο τὰς δεισιδαιμονίας, ἐσέβετο καὶ οὔτος ἀπὸ ὁρμήμυτον, ἀσυλλόγιστον καὶ σχεδὸν ἀκούσιον, ὀφειλόμενον εἰς τὸ πνεῦμα τῆς φυλῆς, ποῦ ἐξασθενίζον μὲν ἡ καλὴ παιδεία καὶ ἡ ἀνατροφή, ἀλλὰ δὲν ἐξαφάνιζον ἐντελῶς, — ἐγγυριεζεν ἐπὶ τέλος ὅτι, ἂν ἐτολμοῦσε νὰ διαπράξῃ καὶ τὴν ἐλαχιστὴν ἀνευλαβῆ πρᾶξιν πρὸς τὸ θηρίον, ἢ βασιλικὴν τὴν ἀρχὴν ἦτο διὰ πάντοδος χαμένη, οὔτε ἑνας ἀπὸ τοὺς πιστοτέρους τοῦ Βανυαίου δὲν θ' ἀνεγνώριζε πλεῖον τὴν ἐξουσίαν του, ὅλ' ἔθεωρουσαν ὡς θεοκατάρατον προδότην, τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία δύναται νὰ ἐπισύρῃ εἰς τὴν φυλὴν του τὰς τρομερωτέρας θεωρημίας.

Ἐφ' ὅσον ὁ λέων ἔμενε ἀκίνητος, χωρὶς ν' ἀπειλῆ τὴν ζωὴν τοῦ Ὑβὼν, ὁ Ἰανὸς ἀσθμαίνων, με τὰ μάτια κερνωμένα εἰς τὰ μάτια τοῦ θηρίου, ἔμενε ἀδρανῆς καὶ αὐτός, με τὴν διανοιαν του συγκεντρωμένην εἰς αὐτὰ τὰ δύο σημεῖα: — εἰς τὸ βασιλικὸν τοῦ ἀξιώμα, — εἰς τὴν τήρησιν τοῦ δοθέντος ὄρκου. Ὄταν ὅμως ὁ λέων ἀνεσηκώθη καὶ ἀνεκάθησεν καὶ ὕψωσε τὸ πόδι του, συνοδεύων τὴν κίνησιν ἐκείνην με τὴν ἐμφαντικὴν ἐκείνην σύσπασιν τῶν ριθίωνων του, τῆς ὁποίας τὴν σημάσιαν ἐγγυριεζεν ὁ Ἰανὸς, αὐτὸς δὲν ἐδίστασε πλεῖον. Ἐνίκησεν ἡ εὐγένεια τοῦ χαρακτῆρος του: ἀληθινὰ μεγάλος, ὄχι διὰ τὴν ἐξουσίαν του ἐπὶ ἐνός μικροῦ βασιλείου μαύρων, ἀλλὰ διὰ τὸν ἠρωϊσμὸν τῆς ψυχῆς του, ἐθυσίασε τὰ ὄνειρα τῆς

δικαίας φιλοδοξίας του, ἐπήδησε πρὸς τὸν φίλον του, τὸν ἤρασαν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ τὸν ἀπέθεσεν ὀπισθέν του.

Κατάπληκτος διὰ τὸ τέλημα ἐκείνο ὁ γηραιὸς λέων ἔμεινε με τὸ πόδι μετῶρον. Ὁ Ἰανὸς, ποῦ εὐρίσκειτο ἐμπρὸς του, δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὀπισθοχωρήσῃ, χωρὶς νὰ τὸν κατασπαράξῃ τὰ νύχια τοῦ ἐχθροῦ ἐπροσπαθοῦσε λοιπὸν νὰ τὸν δαμάσῃ διὰ τοῦ βλεμματός. Με τὸ ἑνα γόνυ καταγῆς, προστατεύων τὸν Ὑβὼν με τοὺς ἀνοιχτοὺς του βραχίονας, ἤσθάνετο εἰς τὸ πρόσωπόν του νὰ περᾶ τὸ φλογερὸν φύσημα ποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸν ρύγχος τοῦ θηρίου. Μία ἐλπίς ἔλαμψεν ἐξαφνα τοῦ πνευμάτου: ἦτο σωσμένος, ἂν κατῶρθαιε νὰ καταδαμάσῃ διὰ τῆς θελήσεως, ὅπως εἶχε ἀκούσῃ ὅτι ἐνίστε ἐγίνετο, ἐκείνον τὸν ὄγκον τῆς σαρκὸς καὶ τῆς δυνάμεως, ἂν ἀπεδείκνυε τὴν ὑπεροχὴν του, αὐτός, ὁ μικρὸς δωδεκαετής βασιλεὺς, ἐπὶ τοῦ γέροντος βασιλεῦς τῶν δασῶν.

Ἐνδίδων εἰς τὴν αἰφνιδίαν ἐκείνην παρόρμησιν, ἀπάθῃσε με τὰ δύο του χέρια μαζὶ τὸ στήθος τοῦ ζώου, κ' ἐφώνασε, με τὰ μάτια του κερνωμένα εἰς τὰ μάτια τοῦ λέοντος:

— Φύγε, φύγε λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ! μὴ εἶσαι τόσο ἀνάνδρος!

Οἱ Βανυαῖοι ἐκύτταζαν ἐκείνην τὴν ἀλλόκοτον σκηνὴν μετὰ ἀδιάφορον ἦθος. Ἄν τοὺς ἐδέλεπατε, τίποτε δὲν θὰ ἐμαντεύατε ἀπὸ τὴν σπαρακτικὴν συρίνησιν, τὴν ὁποίαν ἤσθάνοντο. Πρὸς στιγμὴν, εἶχαν φοβηθῆ μήπως ὁ βασιλεὺς ἐπιτεθῆ καὶ κτυπήσῃ τὸ ἱερὸν τῶν θηρίων τῶρα ἦσαν ἦσυχοι πλεῖον, διότι ὁ Ἰανὸς ἀπλῶς τὸ ἐξώρριζε νὰ φύγῃ, τὸ καθιέτευε ὡς ἀνωτέραν δύναμιν, με τὴν ὁποίαν δὲν τολμᾷ νὰ παλαίσῃ κανεὶς καὶ ἐναγωνίως ἐσέκπτοντο, ἂν θὰ ὑποχωροῦσεν ἐθελῶς ἐνώπιον τοῦ βασιλεῦς, ἂν θ' ἄφινε τὸν Ἰανὸν εἰς τὸν λαόν του, ποῦ θὰ τὸν ἀγαποῦσε τῶρα ἀκόμη περισσότερο, ἐπειτα ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς λατρίας του πρὸς τὸν ἅγιον ἄρχοντα τῆς φυλῆς. . .

Ἄλλ' ὄχι ἦτο ἀνηλεὲς ὁ γέρον λέων. Τὸ πόδι του με τὰ συνεσπασμένα δάκτυλα κατέπεσε, καὶ ὁ μικρὸς βασιλεὺς, με τὸ στήθος του ὀργωμένον ἀπὸ τὰ μυτερὰ ἐκεῖνα γαμφώνυχα, ἔπεσε χωρὶς ν' ἀφήσῃ φωνήν, ἐπάνω εἰς τὸν ἀδελφὸν του Ὑβὼν Κλοαρέν, ποῦ ἐκοίτετο χάρω ὀπισθέν του.

(Ἔπεται συνέχεια)

N. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Τὰ χρήματα, τὰ ὁποία κερδίζει κανεὶς με οικονομίαν, εἶνε δύο φορὸς κερδισμένα.

Η ΚΟΚΚΙΝΟΣΚΟΥΦΙΤΣΑ ΠΟΥ ΕΦΑΓΕ ΤΟΝ ΛΥΚΟ

— “Ὄλα αὐτὰ τὰ παραμῦθια σας, με τοὺς μάγους καὶ με τὰς νεραϊδες, με τοὺς δράκους καὶ με τοὺς λύκους, εἶνε ὅλα ἀνόητα! — εἶπεν ὁ μεγάλος θεὸς μου Δικ Σάρ, ποῦ ἦτο νεοφερμένος ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν. (Σημειώσατε ὅτι τὸ ἀληθινὸν ὄνομά του ἦτο Δημήτριος Σαρακοστιανόπουλος, ἀλλὰ οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν ἔχουν καιρὸν νὰ χάνουν διὰ νὰ προφέρουν τόσον μακροῦλα ὀνόματα, καὶ τοῦ τοῦ εἶχαν συντομῆσιν). . . Δὲν τὰ λέγουν ἔτσι τὰ παραμῦθια εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἐκεῖ τὰ κάμουν φυσικὰ σὰν ἀληθινὰ, σύμφωνα με τὰ σημερινὰ ἦθη καὶ ἔθιμα, κ' ἐτσι τὰ παιδιά διασκεδάζουν καλλίτερα. Θέλετε νὰ σὰς πῶ τὴν Κοκκινόσκουφιτσα, κατὰ τὴν ἀμερικανικὸν τρόπον; . . Ναι; Λοιπὸν, ξεφυτίλιστε τ' αὐτὰ σας καὶ ἀρχίτω. Ὁ πρῶτος ποῦ θὰ με διακόψῃ, θὰ φάῃ ἑνα φουσκο, καὶ δύο ὁ δεύτερος. . .

Ἦτανε μιά φορά, σὴν Ἀμερικὴν, ἑνα κορίτσι, καὶ τὸ ἔλεγαν Ἀλίχη Κάρρεττ, οἱ γονεῖς του ὅμως τὸ ἐφώναζαν Κοκκινόσκουφιτσα, διότι συνήθως ἐφοροῦσε. . . θαλασσιὰ ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὴν κορυφή. Τὸ σπῖτι τῶν ἦτανε σὲ μίαν ὄμορφη πολιτεία σὴν ἄκραν τοῦ δάσους, ἐνὸς δάσους ποῦ ἦτανε σκοτεινὸ καὶ ἀπέραντο, γεμάτο ἀπὸ τίγρεις, λεοντάρια, ἀρκουδες, λύκους, ἀλεπουδες, ἰαγουάρους, μαϊμούδες καὶ κροκοδείλους — τέλος πάντων σὰν ἀμερικανικὸ δάσος. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, δηλαδὴ ἀρκετὰ μίλια μακριὰ, ἕκαθότανε σὲ μοναχικὸ σπῖτι τῆς, μετὰ ἑῶν ἕνα κήπο πυκνοφυτευμένο, ἣ γαιὰ τῆς Ἀλίχης, ἣ κυρία Εὐδοξία Κάρρεττ, μιά καλὴ γρηούλα, χωρὶς δοντάκια, ἀλλὰ με γεννάκια καὶ μουστακόκια, ποῦ εἶχεν ἐροτάση ἑβδομήντα ἐπτὰ φορές τὴν Πρωτοχρονιά, καὶ ἦτανε λαμπρὰ εἰς τὴν ὕλειαν τῆς. Σὰς εὐχομαί κ' ἐσὰς τὸ ἴδιο, παιδάκια μου, ἂν ἀγαπᾶτε τὰ μελομακάρονα καὶ δὲν ἔχετε ρευματισμοῦς. . . Εἰδεμὲν, ὄχι!

Μιά φορά λοιπὸν κάθε δεκαπέντε, ἣ οἰκογένεια Κάρρεττ, με τὰ κυριακάτικα τους ὅλοι, ἀνέβαιναν εἰς τὸ αυτοκίνητον τῶν 777 ἵππων, καὶ μιά καὶ δύο, στῆς γαϊτιάς. Ἐκεῖ πιά ἐγαλοῦσεν ὁ κόσμος. ἔπρωσαν πρῶτ' ἡμερῆς, ἀπόγευμα, βράδυ, εἰς τὸ ἀναμεταξὺ ἐπιναν μπίρα, σουμάδες καὶ λεμονάδες, κ' ἐθαύμαζαν τὰ λουλούδια τῆς γαϊτιάς, τὰ φρούττα τῆς γαϊτιάς, τὴν καλὴν ὄψιν τῆς καλῆς γαϊτιάς. Κ' ἔκαμαν τὴν Ζαμπέττα, τὴν μαγεῖρισσα, νὰ χάνῃ τ' αὐτὰ καὶ τὰ καλάθια, — δηλαδὴ τὰ αὐτὰ ἀπὸ

τὰ καλάθια τῆς κουζίνας. Καὶ πάντοτε ὑπῆρχε μετὰ σὴν σεβαστῆ τσέπη τῆς σεβαστῆς γαϊτιάς ἑνα μικρὸ δῶρον διὰ τὴν Ἀλίχην, ἐκτὸς πιά ἂν ἦτανε μεγάλο τὸ δῶρον.

Ἐτυχε ὅμως, τὸν Μάη μῆνα, νὰ μὴν ἠμπορήσῃ ἣ οἰκογένεια νὰ πάῃ εἰς τὸ Γκρόβεν, ὅπως λέγει ἣ Γεωγραφία τὸ μέρος, ὅπου ἦτανε τὸ κτήμα τῆς γαϊτιάς. Καὶ τὸ αἴτιον ἦτανε ὅτι ὁ πατέρας τῆς Ἀλίχης δὲν εἶχε διόλου καιρὸν, διότι ὁ ἴδιος του τὸν καιρὸν τὸν ἔτραγε μιά πολὺ σπουδαία ὑπόθεσις, ἣ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ διπλασιάσῃ τὴν περιουσίαν τῆς οἰκογενείας, ὡς ποῦ νὰ πῆτε ἄψε-σβύσε. Περιττὸν νὰ καθήσῃ καὶ νὰ σὰς ἐξηγήσω τί εἶδος ἦτον αὐτὴ ἣ ὑπόθεσις, διότι,

«Ὁ λύκος δὲν ἐσάλευσε. . .» (Σελ. 291, στ. γ')

πρῶτον δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν με τὴν ὑπόθεσιν τοῦ παραμυθιοῦ, δεύτερον διότι θὰ σὰς ἐξάλειβε, καὶ τρίτον διότι δὲν θὰ τὴν καταλαβαίνετε διόλου αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

Ὅπως δὲ ποτε, ἦτο τόσο σοβαρὰ αὐτὴ ἣ ὑπόθεσις, ὡστε ὁ κ. Κάρρεττ δὲν ἐσάλευε κἀν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του. Ἐφώνασε λοιπὸν ἐκεῖ τὴν Ἀλίχην καὶ τῆς εἶπε:

— Θὰ πάρῃς τὸν ποδήλατό σου καὶ θὰ πάρῃς τὸν δρόμον τοῦ δάσους ἣ πᾶς εἰς τὸ Γκρόβεν, καὶ θὰ πᾶς τῆς γαϊτιάς σου μιά ποτίγγα. Καὶ κύτταζε νὰ γυρίσῃς ἐνωρίς, πρὶν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Εἶπε, κ' ἔκαμε βουτιά μετὰ ἑῶν ὠκεανὸ ἀπὸ λογαριασμοῦ καὶ νούμερα. Ἡ Ἀλίχη ἐπάγγαιε νὰ φύγῃ.

— Μὴ ξεχάσῃς καὶ τὴν καραμπίνα σου, ἐπρόσθεσεν ὁ κ. Κάρρεττ, χωρὶς νὰ σκηκῶσῃ τὰ μάτια του ἀπὸ τὰ χαρτιά του. Εἶνε ζῶα στὸ δάσος. . .

Πρὶν περᾶσουν δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας, ἣ Ἀλίχη ἐφόρεσε τὰ ποδηλατικά της, καὶ με τὴν καραμπίναν κρεμασμένην εἰς τὸν ὄμων, καθάλλα εἰς τὸ ποδήλατό της, ἔτρεχε σὰν τὸ πουλι πρὸς τὸ δάσος, με τὰ μεγάλα πυκνόφυλλα δένδρα. Ἡ ποτίγγα, τυλιγμένη μετὰ σὲ κερόχαρτο καὶ ἀσημόχαρτο, ἐἀννουριζέτο μετὰ σὲ τὸ σάκκο, ποῦ ἦτανε κρεμασμένος εἰς τὸ τελλάρο τοῦ ποδήλατου. . .

Ἐπέρασε μιά ὥρα. Καὶ μετὰ εἰς τὴν σιωπὴν τοῦ δάσους δὲν ἤκούετο τίποτε ἄλλο παρὰ τὸ κουδουνακί τοῦ ποδήλατου. Ἡ Ἀλίχη ἐδίψασε, ἐσταμάτησε τὸ σιδεράλογό της, κ' ἐκάθησεν εἰς τὸν κορμὸν ἐνός δένδρου. Ἐσήκωσε τὸ παγοῦρι τῆς, ὅπου εἶχε βαλμένο νερὸ μ' ἑνα κόμπο οὐίσκου, — μοναδικὸ πρᾶγμα γαὶ νὰ ξεδιψοῦν οἱ διψασμένοι Ἀμερικανοί. Καὶ ἦταν ἑτοιμὴ νὰ πιῇ, ὅταν ἀπὸ πίσω τῆς, ἤκουσε νὰ σπάσῃ ἑνα ξερὸ κλαδάκι. Ἄν ἦτανε μετὰ σὴν πολιτεία, σὴν Νέαν Ὑόρκην ἣ εἰς τὰς Ἀθήνας, ὅπου περνοῦν κάρρα καὶ αυτοκίνητα, τράμ καὶ ἀμάξια, οὔτε θὰ ἐπρόσχευε κἀν εἰς ἐκεῖνον τὸν κρότον. Ἀλλὰ τὸν ἤκουσε μετὰ σὲ τὸ δάσος ἣ Ἀλίχη, καί, μ' ὄλην τὴν παληκαριὰ της, ἐφόβηθη.

Δὲν ἔφυγεν ὅμως. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν φοβοῦνται κάποτε οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ κορίτσια, ἀλλὰ δὲν φεύγουν ποτέ. Ἡ Ἀλίχη ἐγύρισε μόνον νὰ ἰδῇ, καὶ εἶδε, μετὰ εἰς τὰ πυκνὰ χαμῶδενδρα, δύο μάτια γυαλιστερά, κάτω ἀπὸ δύο ὄρθα αὐτὰ, μ' ἑνα μούτρο ποῦ ἔμοιαζε σὰν τοῦ σκύλου, ἀλλὰ πολὺ ἄγριο καὶ κακὸ, κ' ἐκύτταζε καλὰ-καλὰ τὸ ποδήλατό της.

Ἦτανε ἑνας λύκος, ἑνας μεγάλος μαυρωπὸς λύκος, με τὰς τρίχας ἀγριεμμένες. Ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ εἶπε με μίαν ἀσχημὴ φωνή, σὰν φωνὴ ἀσχημοῦ πρᾶγμα σὲν κόσμο. . .

— Βάζω στοίχημα, μικρὴ μου Ἀλίχη, πῶς πηγαίνεις στὸ Γκρόβεν, γαὶ νὰ δῆς τὴν γαϊτιά σου.

Ἡ Ἀλίχη δὲν ἔλεγε ποτέ της ψέμματα, — καὶ ὅλα τὰ Ἀμερικανόπουλα ἔτσι κάμουν: ποτέ δὲν λέγουν ψέμματα, — δὲν ἤθελε ὅμως καὶ κουβέντες με τὸν λύκους. Ἐἶπε «ναί» με μίαν κίνησιν τῆς κεφαλῆς, ἀλλὰ, εἰς τὸ ἀναμεταξὺ θὰ ἔπιασε τὸ ποδήλατό της καὶ τὸ ἔπρωξε πρὸς τὸν δρόμον. Ὁ λύκος δὲν ἐσάλευσε. (Ἔπεται συνέχεια)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΤΙΝΟΣ

Η ΚΑΚΟΜΑΘΗΜΕΝΗ ΑΡΚΟΥΔΙΤΣΑ

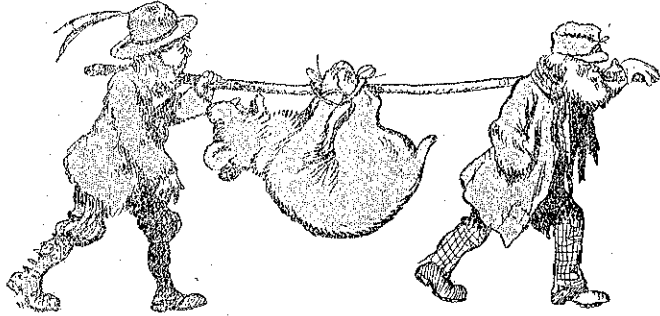
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ζ'.

Μιά 'μέρα, φόβος και τρόμος έπεσε μέσα στο πράσινο δάσος.

— Οι αρκουδιάρηδες!.. οι αρκουδιάρηδες!..

Και όλοι, μικροί και μεγάλοι, έτρεξαν ποδ' να κρυφθούν και ποδ' να τρωπώσουν, και μόνον μερικά αρκουδοπαλῆκαρα, σαν τὸν Τέλλο, εστάθηκαν γενναία, με τὴν ἀπέφασιν νὰ πολε-

«Κρεμασμένη ἀπὸ τὰ πόδια σ' ἑνα μακρὸ ξύλο.» (Σελ. 292.)

μήσουν μ' εκείνους τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους.

Μέσα 'ς εκείνην τὴν ἀναμπαμπουλά, ἐθυσίασαν τὴν Στρατούλα, ἢ μάλλον τὴν ἐλησμόνησαν διότι, δταν ἔλθῃ κανένας ἐξαφνικὸς κίνδυνος, δὲν συλλογίζεται κανεὶς παρὰ τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἢ εκείνους ποὺ ἀγαπᾷ, και κανεὶς δὲν ἀγαπᾷ τὰ κακὰ και ἐγωϊστικὰ παιδιὰ.

Ἡ καλὴ ὄμως Νικολέττα, ποὺ δὲν ἐκρατοῦσε κακία μέσα της, ἐπέστρεψεν ὀπίσω διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀδελφοῦλα της νὰ γλυτώσῃ. Ἡ Στρατούλα ὄμως ἦτανε... καλομαθημένη ἤθελε ὅλα τὰ πράγματα νὰ γίνωνται, χωρὶς αὐτὴ νὰ κοπιᾷσῃ διόλου.

— Θέλω νὰ σταθῆς και νὰ με περιμένης!— ἐφώναζε της Νικολέττας, δταν αὐτὴ ἔτρεχεν ἔμπρός.

— Μὰ, Στρατούλα μου, της ἔλεγεν ἢ Νικολέττα, δὲν εἶνε τώρα καιρὸς γιὰ χασομέρι. Ἄν σταθοῦμε, ἐχάθηκαμε! θὰ μᾶς προφθάσουν και θὰ μᾶς πιάσουν... Τρέχα, τρέχα, και μὴ στέκεσαι!

— Εἶμαι κουρασμένη! εἶμαι κουρασμένη! ἐφώναζε τότε ἢ Στρατούλα. Θέλω νὰ με σηκώσης! δὲν μπορῶ νὰ περπατήσω...

Ἄμῃ δέ!... Καιρὸς ἦτανε νὰ κάθωνται και νὰ κάνουν τὸ κέρι της Στρατούλας, ἐνῶ οἱ αρκουδιάρηδες ἦσαν κοντά. Ὁ Καστανὸς και ὁ Τέλλος, ποὺ ἦσαν πολὺ δυνατοὶ και οἱ δυὸ, ἔτρεξαν ἀμέσως και ἀρπαξαν τὴν Νικολέττα, χωρὶς νὰ τὴν ἀκούσουν, ποὺ

τοὺς παρακαλοῦσε γιὰ τὴν ἀδελφῆ της: — Ὅχι ἐμένα... τὴν καιμένη τὴν Στρατούλα νὰ σηκώσετε, ποὺ δὲν μπορεῖ ἢ καιμένη νὰ τρέξῃ. Ἐγὼ φεύγω και μονάχη μου!

Ὁ Τέλλος ὄμως και ὁ Καστανὸς ἔδλεπαν ὅτι ἢ καλὴ Νικολέττα εἶχε παρακουρασθῆ, τὸσση ὥραν ποὺ ἐπάσχιζε νὰ γλυτώσῃ τὴν κακομαθημένη Στρατούλα. Δι' αὐτὸ, χωρὶς νὰ της δώσουν ἀπάντησιν, τὴν ἐσήκωσαν μετὰ δυνατὰ χέρια τους, κ' ἔφυγαν τρωχάτοι, κ' ἔτσι ἔμεινεν ὀλομόναχη ἢ Στρατούλα.

Ἡ Στρατούλα δὲν ἦτανε μαθημένη οὔτε νὰ τρέχῃ, οὔτε νὰ σκαρφαλώνη στα δένδρα, οὔτε νὰ κάνῃ τὸν παραμικρὸν κόπον. Ἐστάθηκε λοιπὸν και τὴν ἐτσάκωσαν... Κ' ἔπειθῃ ἦτανε καλοκαίμημένη, παχουλή και καλοθρεμμένη, και εἶχε ὀραία μαλλιαρῆ γούνα, οἱ αρκουδιάρηδες ἦτανε καταχαρούμενοι διὰ τὸ κυνήγι ποὺ ἔπιασαν.

— Πρώτης τάξεως κελεποῦρι!— εἶπαν καθὼς της ἔδεναν και τὰ τέσσερα πόδια μαζί.

Και οἱ αρκούδες, τὰ αρκούδοπουλα και αἱ αρκούδισσες της γειτονιάς τοῦ κύρ Μάρκου, ποὺ ἢ Στρατούλα τοὺς ἐγενότανε βασανιστήριο μετὸν καιτὸ χαρκτηρῆ της, ἄμα τὴν εἶδαν ἀπὸ μακρυὰ νὰ τὴν περνοῦν οἱ αρκουδιάρηδες κρεμασμένην ἀπὸ τὰ πόδια 'ς ἑνα μακρὸ ξύλο, διὰ τὴν πάνε στὴν πολιτεία, — εἶπαν μετὰ μιὰ φωνή:

— Οὐφ! ἐγλυτώσαμε ἐπὶ τέλους ἀπὸ αὐτὸ τὸ βάσανο!

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ ΤΕΛΟΣ

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΧ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. ΠΟΥ ΝΑ ΕΙΝΕ ΑΓΑΠΕ;

Ἐπέρασε μιὰ νύκτα, και μόλις τὴν ἄλλην ἡμέραν ἀντελήφθησαν, εἰς τὴν Λεπτοκαρυάν, τὴν ἀνεξήγητον ἐξαφάνησιν της Ἀνδρέας.

Μ' ἔλθῃ τὴν βαρεῖαν προσβολὴν ποὺ τοῦ εἶχε κάμη ἢ ἐξαδέλφη του, ὁ Ἀνδρὴς δὲν της ἐκράτησε διόλου μνησικακίαν ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιον της διὰ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς καλλίτερα αἰσθηματα και νὰ συμφιλιωθῇ μαζί της. Ἄλλ' οὔτε οἱ κτύποι ποὺ ἔκρουσεν εἰς τὴν

θύραν, οὔτε αἱ φιλικαὶ του προτροπαὶ και παρακλήσεις εὗρηκαν τὴν ἐλαχίστην ἠχώ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ δωματίου, και ὁ Ἀνδρὴς ἠγαγκάσθη νὰ καταβῇ ἄπρακτος.

Ὁ κ. Δεβουσοῦ ἐπέρασε πολὺ ἄσχημα τὴν νύκτα. Ὄταν, τὸ πρωῒ, ὁ ἱατρὸς ἦλθε πρὸς ἐπίσκεψίν του, ἐκίνησε βραδέως τὴν κεφαλὴν, και τὸ πρόσωπον του συνωφρῶθη ἔπειτα, ἀφοῦ διώρισεν εἰς τὸν πελάτην του ἐν κατευαστικὸν ποτὸν, ἀνεχώρησε, κάμων εἰς ὄλους αὐστηροτάτας συστάσεις νὰ μὴ ταραξοῦν οὔδε στιγμὴν τὴν ἡσυχίαν τοῦ ἀρρώστου προσέθεσε μάλιστα ὅτι, ἐν ἐναντία περιπτώσει, αὐτὸς δὲν ἀνελάμβανε καμμίαν εὐθύνην διὰ τὰς συνεπείας, ποὺ ἦτο δυνατὸν νὰ παρουσιασθοῦν.

Τὸ δωμάτιον της δεσποινίδος Δεβουσοῦ εὕρισκετο ἀκριβὸς ἀπέναντι εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πατέρα της, δὲν ἦτο λοιπὸν εὐκολὸν νὰ κρούσῃ κανεὶς τὴν θύραν της μετὰ ἐπιμονὴν, χωρὶς νὰ φθάσῃ ὁ κρότος εἰς τὴν ἀκοὴν τοῦ ἀρρώστου. Δι' αὐτὸ, δταν, μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱατροῦ, ἢ καμαριέρα ἠθέλησε νὰ εἰσέλθῃ εἰς της μικρῆς της κυρίας κ' εὗρηκε κλειστήν ἀκόμη τὴν θύραν, δὲν ἐτόλμησε νὰ κάμη τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ δώσῃ εἰς αὐτὴν μετὰ ἄκρα τῶν δακτύλων δυὸ ἢ τρεῖς σιγανοὺς κτύπους κατόπιν, ἀφοῦ δὲν ἤκουσε τίποτε γὰ μετakinηθῆ μέσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἄφησε τὸ δοχεῖον μετὰ τὸ ζεστὸ νερὸ εἰς τὸ κατῶν τῆς θύρας και ἔφυγεν.

Μετὰ μιὰν ὥραν ἐπανήλθεν εὗρηκε τὸ νερὸ εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, και οἱ νεοκτύποι της δὲν ἐπέτυχαν περισσότερον ἀπὸ τοὺς πρώτους. Ἦρχισε τότε ν' ἀνησυχῆ στὰ σοβαρά. Ἐσυλλογιζέτο μετὰ ἀγωνίαν πὸς συνέβη νὰ παραταθῆ τὸσση πολὺ ἐκεῖνο τὸ πρωῒ ὁ ὕπνος κυρίας της, ἐνῶ αὐτὴ εἶχε πείθῃ νὰ κοιμηθῆ τὸσση ἐνωρίς τὸ προηγούμενον βράδυν. Και τὸ ἔλεγε, μετὰ σφοδρὸν ὕφος, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς ἄλλους ὑπρέτας τοῦ πύργου, δταν ὁ θαλαμηπόλος Γεράρδος τὴν διεκόψε:

— Φαντάζεσαι, της εἶπεν, ὅτι δὲν ἐξυπνήσῃς ἀκόμη ἢ δεσποινὶς Ἀνδρέα; Τώρα ἔμ' ἄλλη μιὰ! Αὐτὴ θὰ ἔχῃ ὄρες τώρα, ποὺ θὰ τρέχῃ στὰς δρόμους... τὸ ὑποθέτω τοὐλάχιστον.

— Πὼς τὸ ὑποθέτεις; Πότε και ποὺ τὴν εἶδες; — ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ ἢ Ἀγγέλω.

— Τὸ ὑποθέτω, διότι εἶχεν ἀφήσῃ χθὲς τὸ βράδυν τὸ τρίκυκλό της εἰς τὴν αὐλήν, κάτω ἀπὸ τὸ ἀριστερὸν παράθυρο της τραπεζαρίας, και σήμερα τὸ πρωῒ, δταν κατέβηκα, δὲν τὸ εἶδα πιά ἐκεῖ. Δὲν ἤμπορῶ ὄμως παρὰ νὰ ὑποθέτω μόνον ὅτι ἢ δεσποινὶς τὸ ἐπῆρε διὰ νὰ κάμη κανένα πρωῒνον περίπατον, διότι δὲν τὴν εἶδα και νὰ φεύγῃ.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἤρκεσε διὰ νὰ καθυστερήσῃ τὰς ἀνησυχίας της καμαριέρας.

Ὄταν ὀλίγας στιγμάς ἀργότερα, ἢ Ἀγγέλω συνήντησε τὸν Ἀνδρὴν εἰς τὸν διάδρομον, τοῦ ἔκαμε λόγον και διὰ τὴν πρωῒνην ἐξοδὸν της δεσποινίδος Ἀνδρέας.

— Ἦμποροῦσε νὰ περιμένῃ νὰ με ἰδῇ πρῶτα— ἐσκέφθη ὁ νέος. Ἡ καιμένη ἢ Ἀνδρέα! θὰ εἶνε τώρα κατεντροπιασμένη δι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμε...

Και αἰσκήσεις του ἐστράφησαν ἄλλου.

Ἐκεῖνο τὸ πρωῒ, τοῦ ἦλθεν ἑνα γραμματάκι ἐκ μέρους της κυρίας Γριεῶ, τὸ ὁποῖον τὸν εἰδοποιοῦσεν ὅτι ὁ υἱὸς της εἶχεν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοῦ φίλου του και ὅτι πολὺ ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἰδῇ. Τὸ ποδὶ τοῦ ἐπήγγαινε πολὺ καλλίτερα τώρα ἔδῃ ὅτι ἔδῃ λοιπὸν τὴν πρόσκλησιν ὁ Ἀνδρὴς, και ἀνεχώρησε διὰ νὰ περάσῃ τὴν ἡμέραν του εἰς τὴν Τουρέττην.

Ἡ ὥρα τοῦ μεσημερινοῦ φαγητοῦ ἐπέρασε, χωρὶς νὰ δώσῃ σημεῖα ζωῆς ἢ Ἀνδρέα ἔπειθῃ ὄμως πάντοτε εἶχε τὸ ἐλεύθερον νὰ πηγαίνῃ και νὰ ἐρχεται ὅπως αὐτὴ ἤθελεν, ἢ πολὺ ὀρος ἀπουσία της δὲν ἐπροξένησε παραπολὺ ζοηρὰς ἀνησυχίας.

Ἐν τασούτῳ ὁ ὕπνος τοῦ κ. Δεβουσοῦ εἶχε παραταθῆ πολὺ ἀργὰ τὸ ἀπόγευμα και μάλιστα δὲν ἐξυπνήσῃ ὁ ἀρρωστος, παρὰ διὰ νὰ πάρῃ νέαν ὄσσην ἀπὸ τὸ ἱατρικὸν του και πάλιν νὰ κοιμηθῇ.

— Αὐτὸς ὁ ὕπνος ὠφέλησε πάρα πολὺ τὸν κύριον σου, — εἶπε κατὰ τὸ δειλινὸν ὁ ἱατρὸς εἰς τὸν Γεράρδον, ποὺ ἐστέκετο εἰς τὸν προθάλαμον κ' ἐπερίμενε νὰ μάθῃ διὰ τὴν ὑγείαν τοῦ κ. Δεβουσοῦ. — Ποῦ εἶνε ἢ δεσποινὶς Ἀνδρέα;

— Δὲν τὴν εἶδα διόλου, ὀλθῃ τὴν ἡμέραν, κύριε. Ὑποθέτω ὅτι εὕρισκεται τώρα εἰς τὴν Τουρέττην, μαζί μετὰ τὸν κ. Ἀνδρῆ. Κοιτεῖται ἐπὶ τὰ ὦρα, δὲν θὰ ἀργήσουν λοιπὸν νὰ ἐπιστρέψουν.

— Ἐγὼ δὲν ἤμπορῶ νὰ μείνω περισσότερο, ἂν ὄμως ἢ παρουσία μου ἔδῃ γίνῃ ἀναγκαία, ἢμπορεῖτε νὰ στείλετε νὰ με ζητήσετε ἄλλὰ ἐλπίζω ὅτι καλὰ θὰ πάνε τὰ πάντα. Ἐχω ἄλλως τε δώσῃ εἰς τὴν νοσοκόμον τὰς ἀπαιτουμένας ὀδηγίας.

Αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἑνας μικρὸς διανομεὺς τοῦ τηλεγραφείου ἀνέβαιεν ἀπὸ τὴν δευροστοιχίαν, σφυρίζων ἀνάμεσα στα δόντια του. Ἦλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν Γεράρδον και τοῦ ἐνεχείρισεν ἑνα τηλεγράφημα.

— Τὸ ἀνοίγετε ἐσεῖς, κύριε; εἶπεν ὁ ὑπρέτης εἰς τὸν ἱατρὸν, παραδίδων εἰς αὐτὸν τὸ διπλωμένο κυανοῦν χαρτί. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ κύριός μου θὰ τὸ ἐγκρίνῃ ποὺ τὸ ἀνοίξατε.

— Γιὰ νὰ δούμε, εἶπεν ὁ ἱατρὸς μετὰ δισταγμόν, ἂν τὸ τηλεγράφημα εἶνε δι'

ὑποθέσεις, ὁ κ. Δεβουσοῦ αὐτὴν τὴν στιγμὴν δὲν εἶνε εἰς θέσιν νὰ φροντίσῃ... ἂν ἀπ' ἐναντίας πρόκειται διὰ ζήτημα ἰδιωτικῆς φύσεως, ἴσως εἶνε ἀρκετὰ ἐπείγειν ὥστε νὰ ἐπιβάλλῃ νὰ μὴν περιμένωμεν πότε θὰ ἐξυπνήσῃ ὁ ἀρρωστος μας. Ἄλλὰ και εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις ἐπιβάλλεται ἢ ἄμεσος ἀπάντησις. Ἄς λάβωμεν λοιπὸν τώρα γνώσιν τοῦ τηλεγραφήματος, και ἔπειτα σκεπτόμεθα και ἀποφασίζομεν τί πρέπει νὰ κάμωμεν.

Ἐσχίσε τὸ κυανοῦν χαρτί εἰς τὸ διάτρητον μέρος του κ' ἔρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ περιεχόμενον του.

— Τί νὰ σημαίνῃ τάχα αὐτὸ; ἀνέκραξε μετὰ τὸν βαθείας ἐκπλήξεως.

— Ἄκουσε τί λέγει αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα: «Ἐῦρισκεται ἐδῶ ἑνα κορίστι διατείνομενον ὅτι λέγεται Ἀνδρέα Δεβουσοῦ και ὅτι εἶνε κόρη σας. Εἶνε ἀλήθεια;

«Συναγματάρχης Τραχῦς.»

— Αὐτὸ μοῦ φαίνεται ἂν ἄνοστη φάρσα, — παρετήρησεν ὁ ἱατρὸς. Ἡ δεσποινὶς Ἀνδρέα δὲν εἶχει ἔτσι ἔξαφνα πετάξῃ μετὰ τὸ ἀερόστατον. Ἀπὸ ποῦ εἶνε τὸ τηλεγράφημα; Γιὰ νὰ δούμε... ἀπὸ τὸ Τουάρ. Δὲν εἶνε πολὺ μακρὰν ἀπὸ ἐδῶ, ἀλλὰ ἐπὶ τέλους τί ἤθελε νὰ πάρῃ ἢ μικρῇ κυρία σας εἰς τὸ Τουάρ, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα διὰ τὴν ἀναχώρησιν της; Κάτι ὑποπτον ὑπάρχει 'ς αὐτὸ. Τί λές και σύ, Γεράρδε;

Ὁ Γεράρδος ἐπῆρε τὸ τηλεγράφημα ποὺ τοῦ ἔτεινεν ὁ ἱατρὸς, τοῦ ἔρριψε δυὸ βλέμματα, και τὸ ἐπέστρεψε:

— Βεβαίως, κύριε, — ἀπῆντησεν ὑψώνων τοὺς ὄμους και μετὰ μειδιάμα, τὸ ὁποῖον ἐξέφραζε τὴν δυσπιστίαν του πρὸς τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ τηλεγραφήματος... Ἡ ἀπάντησις εἶνε πληρωμένη, παρετήρησεν ἔπειτα ἢ θελέτε νὰ τὴν γράψετε σεῖς, κύριε ἱατρέ;

— Διὰ τὸ ὄχι; Και εἰς τὴν χάριν τοῦ κυανοῦ φύλλου, ὁ κ. Βερίτ ἐγράφε γρήγορα-γρήγορα τὰς ὀλίγας λέξεις, αἱ ὁποῖαι μετὰ μιὰν ὥραν ἔμελλον νὰ ρίψουν εἰς τὸσση σύγχυσιν και ταραχὴν τὴν καιμένην τὴν Ἀνδρέαν.

Κατόπιν ὁ ἱατρὸς, μετὰ τὴν πεποίθησιν ὅτι εἶχε δώσῃ εἰς ἐκεῖνο τὸ ζήτημα τὴν μόνον ἀρμόζουσαν λύσιν, ἀνέβη εἰς τὸ κουπέ του, και μετὰ ταχὺν καλπασμόν τῶν ἵππων τοῦ ἔδραμε πρὸς τοὺς ἄλλους ἀσθενεῖς ποὺ εἶχεν ἀνάγκην τῶν περιποιήσεων του.

Μόλις αὐτὸς ἀνεχώρησε, και ἐφάνη ἐπιστρέφων ὁ Ἀνδρὴς, μετὰ τὸ πρόσωπον ζωηρότατον ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν ποὺ εἶχε περάσῃ ἐξαίρετα τὴν ἡμέραν του εἰς τοῦ φίλου του Γάστωνος Γριεῶ.

Ὄταν τὸν εἶδε νὰ ἐπιστρέφῃ μόνος, ὁ Γεράρδος ἀνετινάχθη ἀνησυχος.

— Ποῦ εἶνε ἢ δεσποινὶς Ἀνδρέα; ἠρώτησε. Δὲν ἐπέστρεψε λοιπὸν μαζί σας;

— Ἡ Ἀνδρέα; ὄχι βέβαια... δὲν τὴν εἶδα καν ὀλθῃ τὴν ἡμέραν. Και ὁ θεὸς μου, πὼς εἶνε;

— Ὁ ἱατρὸς τὸν εὗρηκε κάπως καλλίτερα... Μὰ, τὴν δεσποινίδα Ἀνδρέα, εἰσθε βέβαιος ποὺ δὲν τὴν εἶδατε;

— Πὼς; ἂν εἶμαι βέβαιος;... Μὰ τί λοιπὸν, καλὸς μου Γεράρδε, — προσέθεσεν, δταν εἶδε τὴν ἀνησυχίαν ζωγραφισμένην εἰς τὰ χαρακτηριστικά του ὑπέρθετου, — μήπως ἐχάθηκε ἢ ἐξαδέλφη μου;

— Αὐτὴ ἀκριβὸς ἦτο ἢ ἐρώτησις εἰς τὴν ὁποίαν κανεὶς δὲν ἠδύνατο ν' ἀπαντήσῃ.

«Κάτι ὑποπτον ὑπάρχει σ' αὐτὸ...» (Σελ. 293, στ. β')

Ἡ ἀγωνία τοῦ Γεράρδου ἤβησεν ἀκόμη περισσότερον, δταν ἢ Ἀγγέλω ἦλθε και τῷ εἶπεν ὅτι, ἀπὸ της προηγούμενης ἡμέρας, δὲν εἶχε δυναθῆ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιον της μικρῆς κυρίας της.

Ὄταν δὲ ἀπεδείχθη ὅτι κανεὶς εἰς τὸ σπῖτι δὲν ἔτυχε νὰ τὴν ἰδῇ περισσότερον ἀπὸ ὅσσην τὴν εἶδεν ἢ καμαριέρα, ὁ καλὸς και πιστὸς ὑπρέτης ἀνησυχῆσε σοβαρώτατα.

Ἀνέβη τέσσαρα-τέσσαρα τὰ σκαλοπάτια, ἐπιπλήττων τὴν ὑπέρθετον, ποὺ ἦτο ὅσσην και αὐτὸς λυπημένη, διατί

νά μὴν εἰπῇ εἰς κανένα ὅτι ἡ δεσποινὶς εἶχε μείνη τόσοσ ὄρας ἀόρατος.

— Δὲν εἶνε τὸ σφάλμα δικό μου, ἠθέλησε νὰ δικαιολογηθῇ ἡ καίμενη συνέδη συγγὰ ν' ἀπουσίαση ὀλοκλήρον τὴν ἡμέραν ἡ δεσποινὶς, καὶ νὰ πάρη μαζί της τὸ κλειδί τοῦ δωματίου της.

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Αγαπητοί μου, ΡΕΧΕΙ! μού φωνάζουν σήμερα το πρωί. — Καλὲ τί μου λέτε! — Μάλιστα, ὀρίστε! — Καὶ μού ἀνοίγουν τὸ παραθυρόφυλλον καὶ μού δείχνουν ἕνα κομμάτι οὐρανοῦ, ὁ ὁποῖος ἦτο συννεφιασμένος, μαυροκίτρινος, σκοτεινός.

Μοῦ φαίνεται τὸσον ἀπίστευτον! Καὶ σηκόνομαι ἀπὸ τὸ κρεβάτι, καὶ πλησιάζω εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ ἰδῶ καλλίτερα καὶ νὰ βεβαιωθῶ.

Ἄλλὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην με θαμβώνει μία μεγάλη ἀστραπή καὶ σχεδὸν συγχρόνως με ξεκουφαίνει μία δυνατὴ βροντή. Ἦθελα καὶ ἄλλο; . . . Ἄλλὰ πῶς τὸ φυσικώτατον αὐτό, τὸ συνηθέστατον πρᾶγμα μ' ἐκπλήττει τόσον ὥστε νὰ μού φαίνεται ἀπίστευτον; Ἐνόμιζα λοιπὸν ὅτι ἐχάθησαν πλέον διαπαντὸς ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιράν μας τὰ σύννεφα τὰ πυκνά, ποῦ ἀστράπτουν, ποῦ βροντοῦν καὶ ποῦ βρέχουν;

Αὐτὸ ἐνόμιζα, φαίνεται. Καὶ δὲν εἶχα ἄδικον, ὅστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν ἀνεφέλου οὐρανοῦ, ξηρασίας, σκάνης καὶ ζέστης . . . Ναι, εἶχα λησμονήσῃ ὅτι ὑπάρχουν καὶ σύννεφα. Καὶ νὰ ἰδῶ διαμῆς τὸ πρωὶ τόσῳ πολλὰ καὶ τόσῳ μαῦρα, ὅστερ' ἀπὸ τὴν χθεςινὴν ἡμέραν τὴν φλογερὰν, ποῦ μᾶς ἐψῆσε κυριολεκτικῶς, πῶς νὰ μὴ μού φανῇ ὀυθὺμα καὶ πῶς νὰ μὴ ἐκπλαγῶ;

— Μπα! βρέχει! . . . Ἄλλ' αὐτὴ εἶνε ἡ γενικὴ ἀπορία. Ὅλοι οἱ ἀνθρωποὶ κυττάζουν μ' ἐκπληξὴν τὸν παράδοξον αὐτὸν οὐρανὸν. Ἐως χθὲς κανεὶς δὲν τὸ ἐπίστευε. Καὶ ὅμως, νὰ το! Καὶ τί γρήγορα ποῦ ἦλθε φέτος τὸ πρωτοβροχί! Τὴν πέμπτην ἡμέραν τοῦ Αὐγούστου. Ἄλλην φορὰν μεσοκοπεῖ ὁ Αὐγούστος καὶ ἀκόμη νὰ ἔλθῃ. . . Καὶ τὴν ἐκπληξὴν διαδέχεται ἀμιγῆς ἡ χαρὰ. Ποῖος δὲν χαίρει διὰ τὴν πρῶ-

τὴν αὐτὴν βροχί; Καὶ τὰ ἄφυχα ἀκόμη συμπεριζόνται τὴν ἀγαλλίασιν τῶν ἐμφύχων. Ἡ γῆ ὅλη, διψασμένη τόσο καιρὸν, ἐπερίμενε τὸ οὐράνιον αὐτὸ πότισμα. Εἶνε ὀρηκτικόν, ἀρθρον, ἀνάλογον πρὸς τὴν δίψαν της. Καὶ τὸ ροφᾷ, καὶ τὸ πίνει, ὦ, με πόσιν λαχτάραν τὸ πίνει. Καὶ τὸ χῶμα, καὶ ἡ πέτρα, καὶ ὁ τοῖχος, καὶ τὸ κεραμίδι, καὶ τὸ δένδρον, καὶ ὁ θάμνος, καὶ τὸ χόρτον, ὅλα πίνουν, ὅλα ξεδιψοῦν. Καὶ λούζονται, καὶ δροσίζονται, καὶ καθαρίζονται, καὶ ἀναγαλλιῶνται. . .

Μετ' ὀλίγην ὥραν ραγδαίως βροχί, ἡ ὄψις τῆς πόλεως μεταβάλλεται. Ἐφυγεν ὅλη ἡ σκάνη, ποῦ ἐπεκάθητο εἰς πυκνὰ στρώματα, προαιώνια, ἐπάνω εἰς κάθε τί ἐκτεθειμένον εἰς τὸν ὑπαίθρον. Τὰ φατὰ δένδρα ἐξεπλήθησαν ἡ ἐπρασίαν. Ἐξώηρευσαν τὰ χρώματα τῶν προσώπων. Ἀπέστילψαν ὅλα τὰ μέταλλα. Καὶ ἐλαμψαν λευκὰ καὶ καθαρά τὰ πεζοδρομια. Καὶ αὐτὴ ἡ ἀτμόσφαιρα, ἡ σκονισμένη, ἐκαθαρίσθη. Τώρα ἡ πόλις εἶνε μιὰ χαρὰ. Δὲν μένει παρά νὰ καθαρισθῇ καὶ ὁ οὐρανὸς καὶ νὰ λάμψῃ πάλιν ὁ ἥλιος. Ὡ, θὰ γίνῃ καὶ αὐτό. . . Καὶ ἰδοῦ, μετ' ὀλίγον ἡ θεέλλα παρέρχεται καὶ τὰ μαῦρα σύννεφα φεύγουν.

Ἀπὸ τὴν βροχί, τὴν ὀχληρὰν ὅταν παρατείνεται, δὲν ἀπομένει παρά ἡ εὐεργεσία της. Ἡ πάστρα δηλαδὴ καὶ ἡ δροσιά ποῦ μᾶς ἐχάρισε. Καὶ κατὰ ἄλλο, ἀκόμη σπουδαιότερον: Τὸ ζωογόνον πότισμα τῆς γῆς, ἡ ὁποία με αὐτὸ ἀποκτᾷ νέας δυνάμεις διὰ νὰ θρέψῃ τὰ δένδρα της, τὰ φυτὰ της, τοὺς καρπούς των, τὰ ἄνθη των, τοὺς σπόρους των, — καὶ δι' αὐτῶν τοὺς ἀνθρώπους. Καὶ κατὰ ἄλλο ἀκόμη μᾶς ἀφίει ἡ εὐεργετικὴ αὐτὴ βροχί: τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν της δηλαδὴ μὲγα μέρος τοῦ νεροῦ, τὸ ὁποῖον δὲν ἐχύθη εἰς τὴν θάλασσαν, ἀλλ' ἀπερροφήθη ἀπὸ τὴν γῆν, καὶ κατέστῃλαξεν εἰς τὰ βάθη της καὶ διυλίσθη, διὰ νὰναδοθῇ πάλιν ἀπὸ τὴν πηγὴν ἡ ἀπὸ τὸ φρεᾶρ, καὶ νὰ μᾶς ποτίσῃ. . .

Ἄ, τί εὐεργετικὸν πρᾶγμα ἡ βροχί! Τί θὰ ἐγίνόμεθα ἂν δὲν ἐβρεχε ποτέ; Ὠραία καὶ αὐτὴ ἡ ἐρώτησις! Ἀπλοῦστατα, δὲν θὰ ὑπῆρχαμεν. Ὑπάρχομεν, διότι βρέχει. Εἰς τοὺς τόπους, ὅπου δὲν βρέχει ποτέ, ἀνθρωποὶ δὲν ζοῦν. Ἐκτός ἂν ὑπάρχη κανένας ποταμὸς, ποῦ νὰ τρέφεται ἀπὸ βροχὰς ἄλλων τόπων μακρινῶν, καὶ κάθε τόσο νὰ ἐκχειλιζῇ. Ὅπως ὁ Νεῖλος εἰς τὴν Αἴγυπτον. . . Ὁ Θεός, βλέπετε, γνωρίζει τόσοσ τρόπους διὰ νὰ εὐεργετῇ τὰ πλάσματά του καὶ νὰ τὰ διατηρῇ εἰς τὴν ζωὴν! Τί θὰ ἐγίνόμεθα ἂν δὲν ἐβρεχε ποτέ; Εἶνε τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἐρωτῶμεν: Τί θὰ ἐγίνόμεθα ἂν δὲν ὑπῆρχε Θεός;

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

5' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΙΑΘΩΜΑΤΟΣ

[18ε Διάπλαισιν 1905, φυλλ. 48 σελ. 382].

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λαμβάνουν μέρος ἀπὸ κοινοῦ ὅσοι ἐνέγραψαν συνδρομητὰς εἰς τὴν Διάπλαισιν διὰ τὸ 1906, (ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ τῆς Μετοχῆς, ἢ ἐπώλησαν ὡς Πράκτορες φυλλάδια τοῦ 1906, ἢ ἔκαμαν καὶ τὰ δύο. Εἰς τ' ἀποτελέσματα θεωροῦνται ὅλοι ὡς νὰ ἐπώλησαν φύλλα. Ὁ ἐγγράφας π. χ. ἕνα ἔτησιον συνδρομητὴν εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησεν 52 φύλλα, ὁ ἐγγράφας ἕνα ἐξήμερον εἶνε ὡς νὰ ἐπώλησεν 26 φύλλα, δύο ἔτησιους ὡς νὰ ἐπώλησεν 104 φύλλα, καὶ ὅτω καθεστῆς.

Ἐκ τῶν τεσσάρων ἀριθμῶν, οἱ ὅποιοι συνοδεύουν πολλὰ τῶν ἐνοματίων, ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποῦ προηγείται τὸ Σ, δεικνύει πόσα φύλλα διατέθησαν διὰ τὸς ἐτησίους, ἐξαήμερους ἢ τριήμερους συνδρομητὰς τοὺς ὅποιους ἐνέγραψεν ὁ διαγωνιζόμενος ὁ δεύτερος ἀριθμὸς, τοῦ ὁποῦ προηγείται τὸ Α, σημαίνει πόσα φύλλα ἐπώλησεν ὁ ἴδιος ὡς πρᾶκτωρ ὁ τρίτος, τοῦ ὁποῦ προηγείται τὸ Μ, σημαίνει πόσα φύλλα διέθεσε διὰ τῆς Μετοχῆς, καὶ ὁ τέταρτος, ὁ ὀρίζων τὴν θέσιν του εἰς τὸν Διαγωνισμὸν, εἶνε τὸ ἀθροισμα τῶν ἄλλων.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι δὲν ἐξεπαθώθησαν καὶ κατὰ τοὺς τρεῖς τρόπους. Οἱ περισσότεροι ἔχουν τρεῖς μόνον ἢ δύο ἢ ἕνα ἀριθμὸν. Τὸ δὲ πρὸ αὐτοῦ στοιχεῖον Σ ἢ Α ἢ Μ, ὀρίζει τὸν τρόπον τοῦ ἐξεπαθώματος.

Με τὰς θερμότητας μου εὐχαριστίας πρὸς ὅλους ἐν γένει τοὺς ἐργασθέντας κατὰ τὸ ἔτος 1906 ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ περιόδικου μας καὶ συντελεσθέντας, κατὰ τὸ μέτρον τῶν δυνάμεών των, ὑπὲρ τόσοσ εὐγενοῦ σκοποῦ, προβαίνω εἰς τὴν ἀπονομήν των βραβείων τοῦ Διαγωνισμοῦ κατὰ τοὺς ἔτους τῆς Προκλήσεως. Ἐν τούτοις καὶ πάλιν ὑπενθυμίζω, ὅτι τὸ καλλίτερον βραβεῖον εἶνε ἡ συναλοθῆσις ἐκάστου ὅτι ἐπράξε τὸ καλλίτερον του.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ», Πειραιῶς, Σ 793+Α 282+Μ 13=1088 (Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων). — Ὁμάς Ἀγγελάς τῆς Ἑλλάδος καὶ Ξερχολογίτου, Σ 260+Α 387+Μ 234=881. — Σύλλογος «Ἡὸς» Ἀθηνῶν, Σ 208+Α 526=734. — Δουλοκίμωντος Αἰγυπιάδου, Σ 130+Α 391+Μ 13=534 (Κορυφαῖος τῶν Μονάδων).

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Σύλλογος «Νίκη», Ἀθηνῶν, Σ 374+Α 45=419. — Ρομφαία τοῦ Λόγου, Σ 52+Α 244=296. — Ἀραλία Ι. Μπτιζίου, Σ. 260. — Ἀτόνομος, Σ 208. — Ποιητῆς τοῦ Παργανοσοῦ, Σ 208. — Πρωτοῦ Ὄνειρον, Σ 208. — Χριστόφορος Γ. Σαρμηπαξεβάνης, Σ 208. — Ζήτω ἡ Μαικονδία, Μ 182. — Ἄννα Ν. Βούλγαρη, Σ 156. — Ἐνδοκοιτικῆς Ἐλληνίης, Σ 156. — Π. Ζερβός, Σ. 156. — Χρυσταλίς Μαυακού, Σ 156. — Μαρία Παπαριστιάνου, Σ 156. — Μισοκακομοίρους, Σ 52+Α 94=146. — Αἰγυπιαία Ἀθηνᾶ, Σ 143. — Ἐπ. Α. Βετσοπούλου, Μ 130. — Δουλοκίμωντος Τριαντάφυλλο, Σ 130. — Δροσούλοστον Λυβαγιῶν, Σ 52+Μ 78=130. — Σύλλογος Ἀεθλεύοντων Βάρνης, Σ 130. — Μάγος τῆς Ανατολῆς, Σ 104+Α 40=144. — Ἀγαστός, Σ 104. — Ἀσημένιο Κῆμα, Σ 104. — Ἀστρον τῆς Αὔγουστῆς, Σ 52+Α 52=104. — Δημοδόκος, Σ 104.

Ἐμοερλάδα, Σ 104. — Κάτος-Βρόστο, Σ 104. — Ἐλένη Μάλλη, Σ 104. — Μέγας Ἀλεξανδρος, Σ. 104. — Μιμόζας, Σ 91+Μ 13=104. — Δημ. Θ. Παπανικολάου, Σ 104. — Ρόδοκ τῆς Ανατολῆς, Σ. 104. — Λέων Ν. Φραντζῆς, Σ 104. — Λουκᾶς Γ. Λουκακῆς, Σ 99. — Δημ. Δαφνιόπουλος, Μ 91. — Δεσφιακόν Ἀνθος, Σ 91. — Εὔφοροισαν, Α. 84. — Αφροστεφανωμένο Κῆμα, Α 79. — Ἀδρα τοῦ Βερμίου, Σ 13+Μ 65=78. — Παῦλος Βλαστός, Σ 52+Μ 26=78. — Ἐθνικὸν Λάβαρον, Σ 78. — Ἐλικωνιάς Παρθένος, Σ 78. — Σύλλογος «Πανελληνίως» Πειραιῶς, Σ 78. — Σύλλογος «Ἀμύλλαν» Χαλκίδος, Σ 69. — Ἀγγελος τοῦ Ἐλέου, Σ 65. — Γυναικὴ Ἑλλάς, Σ 65. — Ἑλληνόπουλο τῆς Ροδόπης, Σ 65. Πέτρος Μήτης, Μ 65. — Θεόδ. Χ. Παπαδόπουλος, Μ 65. — Φίλη τῶν Ζῶων, Σ 65. — Δοῦξ τοῦ Πορτογαλοῦ, Α 62. — Ἀγγή Καραβία, Σ 52. — Ἀναλία, Σ 52. — Χαρίλ. Ἀνδριτσόπουλος, Σ 52. — Εὐαγγελία Α. Ἀνταλῆ, Σ 52. — Συμ. Ἀρζιμανόπουλου, Σ 52. — Νικόλ. Α. Βίας, Σ 52. — Παῦλος Βαπτισμα, Σ 52. — Παντελής Ι. Βιτιάδης, Σ 52. — Σουλτάνα Βρυζάλα, Σ 52. — Ἀδύστα Γαζῆ, Σ 52. — Γηραιὸς Νεῖλος, Σ 52. — Κ. Ν. Γουναράκης, Σ 52. — Δουκακῆς Β. Δουκακῆς, Σ 52. — Ἐαρινή Ἐσπέρα, Σ 52. — Ἑλληνικὸς Παιάν, Α 52. — Ἐλαῖς τοῦ Μέλωντος, Σ 13+Α 26+Μ 13=52. — Ἐρυθρὸν Τεῖχος, Σ 52. — Γῶγος Α. Εὐαγγελίδης, Σ 52. — Παρίσις Ι. Εὐαγγελινός, Σ 52. — Εὐδομοῦ Κρίνον, Σ 52. — Ἐωθινὸν Ἀσμα, Σ 52. — Σοφία Ν. Ζαβοῦ, Σ 52. — Ἤμερον τῆς Κρήτης, Σ 52. — Θερισιανός, Σ 52. — Ἰσπότης τῶν Δουκῶν Ὁρέων, Μ 52. — Πανδώρα Μ. Καραβία, Σ. 52. — Βιργινία Καρατζᾶ, Σ 52. — Κόρη τῆς Κρήτης, Σ 52. — Ἥλιος Κουμετάκης, Σ 52. — Κρόταλος, Σ 52. — Στέλιος Κωσταλάς, Σ 52. — Δουκίσα Γ. Μαλιαράκη, Σ 52. — Μαρία Μαυρόνη, Σ 52. — Ἀνθὴ Α. Μεσηνήνη, Σ 52. — Μικρὰ Λαρισσαία, Σ 52. — Γεώρ. Π. Μιχαηλίδης, Σ 52. — Μαρία Μπελλωνία, Σ 52. — Νικίας Γ. Ναούμ, Σ 52. — Γεράσιμος Νέφυρτος, Σ 52. — Νοσταλγοῦσα Ἑλληνίς, Σ 52. — Ξενητέμνο Ἑλληνόπουλο, Σ 52. — Ὁνειρον τῆς Πατρίδος, Σ 52. — Ὁνειροδόκος τῆς Δόξης, Σ 52. — Ἰουλίτα Δ. Παυλοπούλου, Σ 52. — Σταμ. Α. Πισσαοῖδης, Σ 52. — Σοφία Πινταράκη, Σ 52. — Σύλλογος «Πόντος» Τραπεζοῦντος, Σ 52. — Θεόδ. Α. Σακελλάριος, Σ 52. — Σῆμα τῆς Διαπλάσεως, Σ 52. — Ἀρισταίδης Σιώτης, Σ 52. — Ἀδραμ Σουκιορρογλου, Σ 52. — Σταῦρος Μ. Σταματάκης, Σ 52. — Νικόλ. Π. Στίβας, Σ 52. — Ταχυδρομὸς τῆς Εἰρήνης, Σ 52. — Ὑμνος τῆς Ἐλευθερίας, Σ 52. — Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Σ 52.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Δέσποινα Ἀποστολερῆ, Σ 39. — Ἑλληνικὴ Φουσανῆλλα, Μ 39. — Μαραμῆνη Γαζία, Μ 39. — Κωνστ. Θ. Τσαγκαράδας, Σ 39. — Φαῖ Διάβολος, Μ 39. — Εὐάγγ. Ἀγγελίας, Μ. 26. — Νικόλ. Ἀγγελίας, Μ 26. — Βυζαντινὸ Ἀρδόν, Σ 26. — Ἑλληνικὴ Χαρδία, Σ 26. — Ἑλληνικὸν Γραμματικόν Μ 26. — Ἀλέξ. Ζερβουδάκης, Μ 26. — Δικατ. Π. Ζιώτου, Μ 26. — Ἐμμ. Κ. Καναλῆς, Σ 26. — Παντ. Α. Κουντουριώτης, Μ 26. — Μαρουσία, Μ 26. — Κωνστ. Ν. Μηλιώτης, Μ 26. — Ἰωάν. Π. Παπαδόπουλος, Μ 26. — Πολυθεύλητρος Νόστις, Σ 26. — Τάσος Φ. Στεφανοπούλου, Μ 26. — Ἀμύμπος Γελοτοπούς, Α 19. — Ἀγνορα τῆς Σωτηρίας, Σ 13. — Ἀνρίβας ὁ Κασχρόντος, Σ 13. — Παντ. Ἰ. Ἀσκητίδης, Α 13. — Κωνστ. Βαλασάκης, Μ 13. — Πέτρος Βάρδας, Μ 13. — Βικτωρ Οὐγκῶν, Σ 13. — Βουδοῦξ Ρόδοκ, Σ 13. — Οὐρανία Γκορτζιάνου, Μ 13. — Γρηγορ. Γρηγοριάδης, Μ 13. — Εὐεργετικὸν Νέφος, Μ

13. — Ἀσπασία Ζαφειροπούλου, Μ 13. — Ζωηρον Φῶς, Μ 13. — Θεὸς τῆς Ἀγάπης, Σ 13. — Ἰδιότροπος Ξανθοῦλα Σ 13. — Ζαχαρίας Ν. Καβαλιώτης, Σ 13. — Καρακάξας, Σ 13. — Ἰωάν. Γ. Λαμπρίδης, Μ 13. — Δημ. Ἀσκαρῆς, Μ. 13. — Μικρός Δοῦξ, Μ 13. — Ὁνειρὸς τῆς Ἀλβανίας, Σ 13. — Κλ. Κ. Πεντζίκης, Μ 13. — Μιχ. Α. Περετῆς, Μ 13. — Κωνστ. Πέτσης, Σ 13. — Ἄνδρ. Γ. Πομόνης, Μ 13. — Ριζοκέτος-Κουροπατῆν, Μ 13. — Ροδόχρον Παρεῖα, Σ 13. — Ροδία, Σ 13. — Σχηματῆς ὁ Ἀφρονάς, Μ 13. — Ἥλιος Σουρλάγκας, Μ 13. — Φλογερά τοῦ Βοσποῦ, Σ 13. — Γεώρ. Φ. Χριστοφῆς, Μ 13. — Ἀρης, Α 12. — Ἀθ. Γ. Χατζῆς, Α 6.

ΑΠΕΚΑΒΙΩΘΗΣΑΝ τοῦ Διαγωνισμοῦ μερικοὶ, οἱ ὅποιοι δὲν ἔχουν ἐξοφλήσῃ μέχρι σήμερον τοὺς λογαριασμοὺς των.

Εἰς ΟΥΔΑΝΑ ἠποστολαῖον τὰ βιβλία τοῦ βραβεῖου του, ἐὰν δὲν ὄρισῃ καὶ ζήτησῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ἐκλέγων, κατὰ τοὺς ἔτους τῆς προκλήσεως, ἐκ τῶν δημοσιούμενων εἰς τὸ φύλλον τοῦτο (σελ. 296) τιμοκαταλόγων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης.

Αἱ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν βραβευμένων (ὅλων τῶν λαθόντων Α' τάξεως βραβεῖον, καὶ τῶν 32 πρῶτων τῆς Β' τάξεως) εἶνε δεκταὶ μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου. Ὅσοι δὲν θὰ ἔχουν σταλῇ ἔως τότε, θὰ μείνουν ἔξω. Ὅσοι εἶχαν σταλῇ φωτογραφίαν καὶ ἐδημοσιεύθη ἤδη, πρέπει νὰ σταλοῦν νέαν ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

Οἱ ΣΥΛΛΟΓΟΙ ἠντιπροσωπευθῶν εἰς τὸ Σύνπλεγμα τῶν βραβευμένων διὰ μᾶς μόνον ἕκαστος φωτογραφίαις εἴτε μόνον τοῦ προόδου, εἴτε μόνον ἐνός ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου, εἴτε τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι φωτογραφημένων.

ΕἰΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν πωληθέντων φύλλων, ἧτοι ἐν [Ε] διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ εἶσημα τῶν Συλλόγων διανεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Ὡ, τί εἶνε τούτη πάλι Ἡ κατὰφωτη οικία! Ἐρωτοῦσέ τὸν παπποῦ τοῦ Ὁ Τοτὸς με ἀπορία. — Ἐἶνε τὸ τυρλοκομειον, Τοῦ ἀπεκρίθη ὁ παπποῦς— Κι' ὁ Τοτὸς: — Δὲν εἶν' ἀστεῖον Τόσα φῶτα σὲ τυρλοῦς; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀνειροπόλου τῆς Δόξης

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

ΕΣΥΤΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΤΟΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ Ἡ Χρυσάνθη Ἀδῆ— εὐγῆ της! — ἐνέγραφε διὰ μίαν τριμηθίαν τὸν ἐκ Χίου ὄραον ἡν' ἀριθ. 24. Ἡ καλὴ μου φίλη εὐελπιστεῖ ὅτι κάποιος ἄλλος θὰ συνεχίσῃ τὴν εὐεργεσίαν.

Ἡ δημοσίευσσις τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ Ἑσπαθώματος δὲν μού ἀφίει τόπον δι' ἐκτενῆ Ἀλληλογραφίαν. Καὶ λυπούμαι πολὺ διότι αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα πολλὰς ὠραίας ἐπιστολάς καὶ ἀναγκάζομαι νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς ὅλας. Ἡ Ἀσπίς τῆς Ἑλλάδος μᾶς ἀνακαλύπτει

σήμερον μίαν κατάχρησιν, ἣ ὁποία γίνεται εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τῶν Πνευματικῶν Ἀσκησιῶν. Μερικοὶ συνθετοὶ κάμνουν πολλὰς σολογὰς, τὰς ὁποίας στέλλουν ἐπ' ὄνοματι φίλων των, ἀφοῦ συννενοηθῶν μαζί των καὶ τοὺς βάλουν νὰ βεβαιώσων ἐπὶ λόγῳ τιμῆς (!) ὅτι αἱ Ἀσκήσεις εἶνε ἰδικαί των. Ποῦ, παρά πολὺ κακὸν αὐτό! καὶ θὰ σκεφθῶ με ποιῶν τρόπον θὰ τὸ προλαβάνω εἰς τὸ μέλλον.

Ἄλθθθθθθ, Μελαγχρονὸ Ἑλληνόπουλο, σὰν τὸν κομῆτη φαίνεσαι καὶ σὺ εἰς τὸν κύκλον μας. Ἄς εἶνε ὅμως, ἀφοῦ μάγαπῆς πάντοτε, δὲν πειράζει. Ἐγέλασα πολὺ με τὸ ἐπιστόδιον τοῦ φίλου μας, ὁ ὁποῖος ἐβόηκε εἰς τὸ μπαλκόνι νὰ ἱδῇ τὸν κομῆτην. . . μ' ἕνα κερὶ!

Χαίρω πολὺ, Ἑλληνίς, ποῦ ἔγινε πλέον καλὰ. Ἐθαῦμασα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν σου. Μὰ τί τὰ θέλεις τόσα; Καθηγήτην τοῦ Πανεπιστημίου θὰ γίνῃ ἐσὺ;

Νὰ καθήσῃς λοιπὸν νὰ τὰ περῶνεις, ποῦ λέει καὶ ὁ λόγος, Οὐδάνιον Τόξον, καὶ νὰ κάμῃς ὑπόμνητον ἕως νὰ πιάσῃ τὸ βαπτοῖ τοῦ γαμβροῦ σου καὶ νὰ σέ φέρῃ εἰς τὰς Ἀθήνας. Πού θὰ πάη! πάντα θὰ πιάσῃ μὲ φερά!

Σουριανὴ Ναυτοπούλα, τὰ σῦκα ἔφασαν λαμπρά. Καὶ τί ὥραια καὶ δροσερὰ ποῦ ἦταν. Σ' ἐχαριστοῦμεν πολὺ-πολὺ διὰ τὸ γλυκὺ σου δῶρον, καὶ προπᾶντων ὁ Ἄνταξ, ὁ ὁποῖος, ξεύρεις, εἶνε φοβερός συκοφάγος!

Ὠραίας ἐπιστολάς μού ἔγραψαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἐξῆς: Γλυκειὰ Ἀμμουδιά, Ἀνθισμένη Ἀμυγδαλιά, Φίλη τῶν Ἀνθῶν, Κίρκη, Ταπεινὸν Ἴον, Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης καὶ Αἰλιθ.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ὅθεν ψευδώνυμον ἐγκρίσεται ἢ ἀνανοεῖται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος (σελ. 1). Τὰ ἐγκριζόμενα ἢ ἀνανοούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1907. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α, ἀνήκουν εἰς ἀγόρια. καὶ ὅσα ἀπὸ η, εἰς κορίτσια].

Ἀνανοεῖσεις ψευδωνύμων: Γαλανόλευκη α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτείνω μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἐτος τοῦτο. Προτάσεις με ὄνομα, ἢ με ψευδώνυμον κατηρηγημένα, δὲν δημοσιεῖονται].

Μικρὰ Μυστικὰ εὐπιδυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Ἀρχοντοπούλα τῶν Λευκῶν Ὁρέων με τὴν Κλορην, Θυέλλα, Σκεῖνον καὶ Ἀνοδαυμὸν — ἡ Θυέλλα με τὴν Ἀξιολύπητον, Ἀθήνην, Ἐύτυχῆς Παρελθόν, Πρωτομαγιά καὶ Καρακάξαν — ὁ Λάζαρος με τὴν Ἀξιολύπητον, Διακρινθεῖον Ἀροαυκιάδα, Ἐύτυχῆς Παρελθόν, Νεραῖδαν τοῦ Γαλοῦ καὶ Καρακάξαν — ἡ Αἰλιθ με τὸν Κουροπάτην, Ἐύτυχῆς Παρελθόν καὶ Ἀξιολύπητον — ἡ Ἐαρινὴ Ζωὴ με τὴν Ἐστεμμένην Καλλονὴν, Ἐπίμυον Πρόεδρον, Κωνοδόν Νεῖλον, Πικραμένην Καρδοῦλαν καὶ Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου — ἡ Πισις-Πατρὶς με τὴν Χιωτικὴν Περσιστεράν, Ἀνθισμένην Ἀμυγδαλιάν, Ριζοκέτον, Ἐθνικὴν Ἀναγέννησιν καὶ Περισσεράκη τῆς Ἰθάκης — τὸ Κρανόλευκον Λάβαρον με τὸν Ἀγγελοκωνοδόν,

νόπουλο με τον Κύριον του Εδρότα, Σέργιο και Αθήνη...

Η Διάπλασις ασπάζεται τους φίλους της: Κόρη των Κυμάτων...

Είς σας επιστολές έλαβα μετά την 7 Αυγούστου...

BIBLIOTHÈKE THS „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ“... Βιβλία τετρατά, μορφωτικά και ήθικά...

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ... ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ... Αί λύσεις δεικται μέχρι της 16 Σεπτεμβρίου...

440. Διστή Άκροστιχίς... Τὰ μὲν ἀρχικά γράμματα τῶν ζητουμένων...

ΛΥΣΕΙΣ... 362. Στάτεια (στατήρ, α.)—363. Ίσις-Ιρις...

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ... [Η λέξις ληπτά 10, διά δὲ τοὺς συνδμοητάς...

Η ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΠΕΙΡΑΙΩΣ... Ήθεθέθη ο νέος κανονισμός της Έμπορικης Σχολής...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰσχυροῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα...

Table with subscription details: ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ, ΕΚΔΑΙΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ...

Η ΦΑΝΤΑΣΜΕΝΗ (ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΕΜΙΛΕ ΡΕΣΗ) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

— Είπε δικές της ιδιοτροπίες αυτές, εξηκολούθησαν η Άγγέλω, καί, ξέρετε πολύ καλά...

ρία της είχε απλώς απουσίαση διά την ημέραν εκείνην, και δι' απὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν θὰ ἐπέστρεφε.

Ήτο τὸ τρίκυκλον τῆς Ἀνδρέας... (Σελ. 298, στ. α.)

ἐκεῖ μέσα τὴν προηγουμένη νύκτα... Ἄπερίγραπτος ἦτο ἡ κατάπληξις και ἡ ἀπελπισία...